

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

8. července 2004 *

Ve věci T-48/00,

Corus UK Ltd, dříve British Steel plc, se sídlem v Londýně (Spojené království), zastoupená J. Pheasantem a M. Readingsem, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené původně M. Erhartem a B. Dohertym, poté M. Erhartem a A. Whelanem, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Khanem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1), nebo podpůrně návrh na snížení výše pokuty uložené žalobkyni,

* Jednací jazyk: angličtina.

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),**

ve složení N. J. Forwood, předseda, J. Pirrung a A. W. H. Meij, soudci,

vedoucí soudní kanceláře : J. Plingers, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném ve dnech 19., 20. a 21. března 2003,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový stav a řízení¹

- ¹ Projednávaná věc se týká rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“).

[...]

¹ — Oduvodnění tohoto rozsudku týkající se skutečností předcházejících sporu není uvedeno. Skutečnosti předcházející sporu jsou uvedeny v bodech 2 až 33 rozsudku Soudu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501.

Řízení před Soudem

- 34 Sedmi návrhy došlými kanceláři Soudu v období mezi 28. únorem a 3. dubnem 2000 podaly společnosti Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki a Sumitomo proti napadenému rozhodnutí žalobu.
- 35 Usnesením ze dne 18. června 2002 bylo po vyslechnutí účastníků řízení v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu rozhodnuto o spojení všech sedmi věcí pro účely ústní části řízení. Po tomto spojení mohly žalobkyně v těchto sedmi věcech nahlédnout v kanceláři Soudu do všech spisů souvisejících s tímto řízením. Rovněž byla přijata organizační procesní opatření.
- 36 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (druhý senát) o zahájení ústní části řízení. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty při jednání konaném ve dnech 19., 20. a 21. března 2003.

Návrhy účastníků řízení

- 37 Žalobkyně navrhuje, aby Soud

— zrušil článek 2 napadeného rozhodnutí;

— zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí;

- zrušil pokutu uloženou žalobkyni za porušení stanovená v článku 1 napadeného rozhodnutí;
- podpůrně snížil výši pokuty uložené žalobkyni za porušení stanovená v článku 1 napadeného rozhodnutí;
- uložil Komisi vrátit žalobkyni zpět částku zaplacené pokuty nebo podpůrně částku, o kterou bude pokuta snížena, včetně úroků z celé částky pokuty, nebo případně z částky, o kterou bude pokuta snížena, a to ode dne zaplacení pokuty společností Corus do dne vrácení této částky Komisi;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení;
- nařídil jakákoli jiná opatření nezbytná k tomu, aby rozsudek Soudu plnil své účinky.

38 Komise navrhuje, aby Soud

- žalobu zamítl;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z neexistence porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

- 39 Společnost Corus zpochybňuje tvrzení, že by smlouvy o dodávkách hladkých trubek, které uzavřela se společnostmi Vallourec, Mannesmann a Dalmine, představovaly porušení. Tyto smlouvy byly uzavřeny na základě legitimních obchodních důvodů, přitom každá z nich byla vyjednána odděleně a nezávisle. Komise nebyla schopna prokázat účast žalobkyně na dohodě.
- 40 Žalobkyně tvrdí, že si ponechala podnik Imperial, který vyráběl závitové trubky OCTG až do března 1994, aby jej prodala jako samostatný podnik. Po uzavření svého závodu v Clydesdale neměla žalobkyně již žádné interní zdroje pro dodávky bezešvých hladkých trubek, které byly nezbytné pro udržení činnosti podniku Imperial. Pro udržení hodnoty tohoto podniku a pro to, aby byl tento podnik co možná nejvíce atraktivní pro případné nabyvatele, bylo pro společnost Corus z těchto důvodů důležité uzavřít dohody s třetími podniky, aby zajistila spolehlivé dodávky kvalitních hladkých trubek, a tímto byla dlouhodobě schopna uspokojovat poptávku ropných firem činných na pevninském šelfu Spojeného království po OCTG závitových trubkách. Přitom rozhodujícím faktorem byla díky rizikům, která jsou spojena s použitím finálních výrobků v klimatických a geologických podmínkách pevninského šelfu Spojeného království v Severním moři, kvalita výrobků.
- 41 Na podporu této argumentace předložila společnost Corus smlouvu uzavřenou v roce 1992 s ropnou společností Conoco včetně připojené kopie technické

specifikace. Z uvedené smlouvy vyplývá, že byla zavázána respektovat specifikace upřesněné společností Conoco, především pak pokud jde o kvalitu hladkých trubek, které používá pro výrobu svých závitových trubek OCTG. Kontrola kvality výrobků dokonce obsahovala nezávislou kontrolu oceláren, které vyráběly hladké trubky pro společnost Corus.

42 Corus mimoto uvádí, že tři smlouvy, které uzavřela se společnostmi Vallourec, Dalmine a Mannesmann na dobu původně pěti let s možností prodloužení mlčky na další období a které údajně představují porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, nemohou představovat jedinou dohodu, neboť byly podepsány v odlišných dnech, a to dne 24. července 1991, dne 4. prosince 1991 a dne 9. srpna 1993.

43 Podle společnosti Corus bylo pro ni logické rozdělit své zásobování hladkými trubkami mezi tři různé dodavatele. Při vyšším počtu dodavatelů by společnost Corus nemohla splnit požadavky svých zákazníků. Tito obvykle omezují rádi počet dodavatelů, kteří se podílejí na výrobě jimi objednaných trubek, obvykle z důvodu nákladnosti jimi prováděných kontrol kvality podmíněných velkou důležitostí bezpečnosti výrobků v jejich odvětví činnosti. Naproti tomu společnost Corus potřebovala více dodavatelů, aby se zajistila proti negativním finančním dopadům při případné stávce nebo nehodě ve válcovně a aby zohlednila kolísavou poptávku po trubkách OCTG.

44 Mimoto se trubky OCTG zásadně vyrábí na míru v rámci dlouhodobých smluv o dodávkách. Smlouvy o dodávkách na dobu pěti let s prodloužením mlčky na další období nejsou proto v tomto případě nic neobvyklého. Každá objednávka trubek upřesňuje přesným způsobem kvalitu a rozměry trubek, takže prodeje přímo ze skladu jsou téměř vyloučeny. Nadto vyžadují podniky ropného průmyslu, aby objednané trubky byly kvůli vysokým nákladům na plovoucí ropné věže dodány ve velmi krátkých lhůtách odpovídajících jejich potřebám.

- 45 Ve světle právě vyjmenovaných požadavků na kvalitu se jeví odkaz Komise v bodě odůvodnění 152 napadeného rozhodnutí na strukturální nadměrné kapacity v ocelářském odvětví v době uzavření smluv o dodávkách a především na možnost dovozu takových trubek z Maďarska, Polska, Československa a Chorvatska jako irelevantní, neboť kvalita trubek z těchto zemí nebyla uspokojivé kvality a krom toho byly tehdy politické poměry v uvedených zemích málo stabilní. Co se týká dalších možných zdrojů dodávek, měly by latinskoamerické výrobky stejné problémy s kvalitou jako ty z východní Evropy a severní Amerika nepřicházela vůbec do úvahy, neboť tamní výrobci neprojeví žádný úmysl vyvážet své výrobky. U japonských výrobků zabraňovaly jejich dovozu náklady na dopravu a termíny dodávek v porovnání s poměrně nízkými cenami za trubky OCTG v Evropě. Volba tří dodavatelů ze Společenství se tedy společností Corus jevila z obchodního hlediska jako logická.
- 46 Společnost Corus odmítá argumentaci Komise v bodě odůvodnění 152 napadeného rozhodnutí, že by termíny dodávek pro ni neměly žádný velký význam, neboť smlouvy o dodávkách předpokládaly termíny dodávek v rozmezí pěti až šesti týdnů, a pro případ prodlení předvídaly jako jedinou sankci pouze započtení nedodaných množství na dodavateli přislíbený roční objem zakázek.
- 47 Kvůli nestabilní poptávce po trubkách OCTG na pevninském šelfu Spojeného království bylo jediným praktickým východiskem pro pokrytí všech potřeb Corus využít tři dodavatele dodávající hladké trubky, a to na základě procentuálních poměrů, a ne určení pevného množství. Jen tímto systémem bylo tedy možno vyhovět nasycenosti nebo nedostatku na trhu, pro který byly hladké trubky určeny.
- 48 Krom toho přijetí ustanovení, kterým jsou vázány ceny placené společností Corus, na ceny jí prodaných trubek OCTG, umožnilo zohlednit velké výkyvy cen způsobené

nestabilitou poptávky. Z obchodního hlediska by bylo obtížné dojednat s dodavateli pevnou cenu, která by byla tak nízká, že by žalobkyně s jistotou mohla vyloučit, že by následný prodej jejích trubek OCTG nebyl pod hranicí rentability. Informace o objemu trubek, které prodala, a o cenách placených jejími zákazníky nebyly zveřejňovány dále jejím dodavatelům, i přes skutečnost, že tyto informace byly v uvedeném ustanovení zohledněny. Pouze cena hladkých trubek, která byla určena na základě tohoto ustanovení, byla sdělena dodavatelům. Tito měli ostatně právo nechat přezkoumat správné použití tohoto ustanovení nezávislým auditorem.

49 Společnost Corus se domnívá, že argumentace Komise, že jednotlivé smlouvy o dodávkách samy o sobě nemají smysl, protože smlouvy přidělují každému dodavateli procentuální část celkové potřeby dodávek společnosti Corus, je irelevantní. Tato argumentace totiž žádným způsobem neprokazuje, že by tyto smlouvy o dodávkách byly výsledkem jakékoli dohody mezi čtyřmi evropskými výrobci, kterým se napadeným rozhodnutím ukládá sankce. Společnost Corus naopak uzavřela každou z těchto smluv na základě strategie celkového zásobování, kterou samostatně stanovila.

50 Společnost Corus uplatňuje, že její vysvětlení obchodních úvah, které byly základem předmětných smluv o dodávkách, nabízí jiné vysvětlení jejího jednání, proto musí Komise prokázat existenci dohody mezi čtyřmi dotčenými podniky jinak než na základě těchto smluv (stanovisko generálního advokáta M. Darmona k rozsudku Soudního dvora ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, „Celulóza II“, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Recueil, s. I-1307, I-1445, bod 195). Shodnost jednání může být pokládána jako důkaz o dohodě pouze tehdy, jeví-li se dohoda jako jediné možné vysvětlení tohoto jednání (rozsudek Celulóza II, bod 71).

- 51 Společnost Corus dodává, že v každém případě argumentace Komise v její žalobní odpovědi, podle které ustanovení smluv o dodávkách, které byly předmětem zkoumání v předchozích bodech, obsahují omezení hospodářské soutěže, nedokazuje existenci zvláštního porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí. I kdyby totiž tato ustanovení skutečně omezovala soutěž, tato okolnost nemůže být sama o sobě každopádně žádným důkazem toho, že se čtyři evropští výrobci dohodli za účelem vyloučení japonských výrobců z trhu Spojeného království.
- 52 Mimoto, listinné důkazy, kterých se Komise dovolává na podporu své argumentace, zejména v bodech odůvodnění 91 a 147 napadeného rozhodnutí, neprokazují existenci dohody mezi společnostmi Corus a ostatními evropskými výrobci trubek. Sama Komise ve své žalobní odpovědi váhala plně se o tyto důkazy opřít. Dle mínění společnosti Corus je analýza důkazních materiálů provedená Komisí nesoudržná především proto, že nevysvětluje, jak dalece a z jakých důvodů byla dvoustranná dohoda mezi společnostmi Corus a společností Vallourec, která je údajně doložena záznamem z roku 1990, přeměněna ve vícestrannou dohodu mezi čtyřmi evropskými výrobci. V této souvislosti tvrdí, že Komise má povinnost prokázat existenci dohody mezi čtyřmi evropskými výrobci, která je vedla k uzavření smluv o dodávkách hladkých trubek proto, aby zabránila zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.
- 53 Krom toho vzhledem k tomu, že společnosti Dalmine je vytýkáno v článku 2 napadeného rozhodnutí porušení od prosince roku 1991, Corus uplatňuje, že důkazní materiály z roku 1993 nejsou relevantní, pokud jde o údajnou přeměnu Základních pravidel na vylepšená základní pravidla. Navíc Corus uvádí, že se Komise ve SV domnívala, že záznamy z roku 1990 dokládají existenci dohody mezi čtyřmi evropskými výrobci, přitom v napadeném rozhodnutí už tento názor nezastávala.
- 54 Společnost Corus se poté zabývá některými, v bodech odůvodnění 78 až 81 napadeného rozhodnutí přezkoumávanými a v bodech odůvodnění 147 dovoláva-

nými záznamy, a to záznamem ze dne 23. března 1990 „Úvahy o prodloužení VAM smlouvy“ (s. 15622 spisu Komise, dále jen: záznam „úvahy o VAM smlouvě“), záznamem ze dne 2. května 1990 „strategické úvahy k VLR“ (s. 15610 spisu Komise, dále jen: záznam „strategické úvahy“) a záznamem z jednání dne 24. července 1990. K nedatovanému záznamu nacházejícímu se na straně 15596 spisu Komise „dohoda s BSC“, který je jmenován v bodě odůvodnění 62 napadeného rozhodnutí a v bodě 56 SV se společnost Corus výslovně nevyjadřuje. Odkazuje na to, že záznamy „úvahy o VAM smlouvě“ a „strategické úvahy“ byly sepsány zaměstnanci společnosti Vallourec a vyjadřují jen osobní názor svých autorů. Tyto proto nejsou žádným důkazem o dohodě mezi společnostmi Vallourec a Corus. Komise se neprávem opírá o to, že oba záznamy, kromě jiných možností navrhuji řešení, které odpovídá údajné dohodě, ze které Komise v bodu odůvodnění 2 napadeného rozhodnutí vycházela. Autor záznamu „úvahy o VAM smlouvě“ toto řešení výslovně odmítl s tím odůvodněním, že toto je jen sotva proveditelné, a navrhl jiné řešení, na základě kterého by společnost Corus mohla volně volit zdroje dodávek hladkých trubek.

- 55 Pokud se jedná o záznam z jednání dne 24. července 1990, Corus uplatňuje, že ti z jejích zaměstnanců, kteří se tohoto jednání účastnili, jsou od srpna roku 1997 v důchodu, takže může tento dokument posoudit jen omezeně. Záznam nedává jasně najevo, které z poznámek reflektují obsah jednání a které z nich jsou osobními názory autora. Stejně tak není možné na základě tohoto záznamu učinit závěr, že by se společnosti Corus a Vallourec dohodly na určitém postupu jednání. Konečně pokud se Komise dovolává tohoto záznamu, aby tak prokázala existenci dohody mezi evropskými výrobci, společnost Corus uvádí, že neexistují žádné důkazy o dalších jednáních, kterých by se účastnily společnosti Dalmine a Mannesmann.

- 56 Pokud jde o fax zaslaný dne 22. ledna 1993 společností Corus společnosti Vallourec nazvaný „Dohoda o spolupráci BS“ („BS cooperation agreement“, a v příloze k ní dopis ze dne 21. ledna 1993 a důvěrný třináctistránkový záznam), který je uveden na straně 4626 spisu Komise a analyzován v bodu odůvodnění 91 napadeného rozhodnutí, Corus uplatňuje, že tento neprokazuje existenci jakékoli dohody. Tento fax spadá do kontextu jednání, která vedla společnost Corus se společnostmi

Vallourec, Dalmine a Mannesmann, za účelem zjištění možnosti koordinovaného racionalizačního plánu a žádným způsobem nedokládá protiprávní dohodu. Zdůrazňuje zvláště, že fax „Dohoda o spolupráci BS“ předpokládá před uzavřením jakýchkoli transakcí konzultace národních úřadů pověřených dohledem.

- 57 Krom toho z faxu „Dohoda o spolupráci BS“ vyplývá, že společnost Corus chtěla svoji přítomnost na trhu bezešvých trubek omezit na marginální úroveň, takže navzdory tvrzení Komise nemůže být tento dokument důkazem protiprávního jednání žalobkyně. Společnost Corus neměla již totiž poté, co v březnu roku 1994 prodala podnik Imperial společnosti Vallourec, žádný obchodní zájem na dotčených smlouvách o dodávkách.
- 58 Pokud jde o dokument nazvaný „Systém pro bezešvé ocelové trubky v Evropě a vývoj trhu“ („Seamless Steel tube System in Europe and Market Evolution“), uvedený na straně 2051 spisu Komise a analyzovaný v bodu odůvodnění 91 napadeného rozhodnutí (dále jen „systém pro ocelové trubky“), zastává společnost Corus názor, že se jedná o interní dokument společnosti Dalmine, který nedokládá účast společnosti Corus na jednáních zakládajících protiprávní dohodu.
- 59 Komise nejprve uplatňuje, že výše v bodu 50 uvedený bod 71 rozsudku Celulóza II, na který se společnost Corus odvolává, je relevantní pouze v případech, kdy se Komise opírá pouze o existenci dohodnutého chování, aby tak dokázala shodné chování. V projednávaném případě vyjadřují samy podmínky smluv o dodávkách jednoznačně záměr stran zajistit, aby společnost Corus zůstala domácím výrobcem ve smyslu Základních pravidel. Tento názor je podložen mimoto souborem listinných důkazů.

- 60 Krom toho je argument o odděleném a nezávislém vyjednání tří smluv o dodávkách hladkých trubek vyvrácen okolností, že každá smlouva přiděluje jednotlivému dodavateli pevný procentuální podíl na trubkách nakupovaných společností Corus.
- 61 Argument společnosti Corus, že mohla uzavřít smlouvy o dodávkách jen s výrobcí Společenství, je málo věrohodný. Stejně tak argumenty o významu dodacích lhůt jsou vyvráceny podmínkami jejich vlastních smluv. Argumenty o důležitosti kvality jsou vyvráceny skutečností, že ona sama navrhla nakupovat hladké trubky u výrobců ze třetích zemí, jak uvádí napadené rozhodnutí (bod odůvodnění 78).
- 62 Komise dodává, že napadené rozhodnutí zmiňuje v bodu odůvodnění 152 strukturální nadměrné kapacity, včetně nadměrných kapacit v rámci Společenství, což činí argumenty společnosti Corus k nedostatečné kvalitě trubek nabídnutých východoevropskými výrobci bezvýznamnými.
- 63 V každém případě argumenty, kterými chtěla společnost Corus dokázat, že pro ni bylo logické jednat se třemi výrobci Společenství, jsou neúčinné, neboť protiprávní dohoda spočívá ve vzájemné domluvě společnosti Corus a těchto výrobců nakládat s činností Corus jako se společným statkem, který se má za pomoci smluv o dodávkách mezi ně rozdělit.
- 64 Komise namítá, že i kdyby mohla společnost Corus prokázat, že přidělení procentuálního podílu dodávek hladkých trubek jednotlivým dodavatelům pro ni přinášelo obchodní výhody, zůstávají tato ustanovení v jednotlivých smlouvách omezením hospodářské soutěže, jak je uvedeno v bodu odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí.

- 65 Každopádně není pravdou, že by procentuální rozdělení dodávek pro společnost Corus bylo pro tuto společnost jediným způsobem, jak zajistit pokrytí její kolísavé potřeby, pokud jde o hladké trubky. Komise zastává názor, že uzavřením vícero rámcových dohod stanovujících dodavatelům jednotné ceny by bylo dosaženo stejného obchodního cíle.
- 66 Pokud jde o ustanovení smluv o dodávkách, které váže cenu hladkých trubek na cenu, kterou obdrží společnost Corus za prodej závitových trubek, má Komise za to, že každý výrobce, který kupuje výrobek pro to, aby ho následně po dokončení dále prodal, nese riziko poklesu ceny na trhu konečných výrobků. Společnost Corus nevysvětlila, proč bylo nutné uvedené riziko v tomto případě vyloučit. Dle mínění Komise společnost Corus rovněž nevysvětlila, proč by měli dodavatelé hladkých trubek akceptovat rozdělení tohoto rizika.
- 67 Pokud jde o okolnost popsanou v bodu odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí, že metoda výpočtu ceny hladkých trubek zahrnuje výměnu obchodních informací, které musejí dle judikatury zůstat důvěrnými (rozsudky Soudu ze dne 11. března 1999, Thyssen Stahl v. Komise, T-141/94, Recueil, s. II-347, bod 403, a British Steel v. Komise, T-151/94, Recueil, s. II-629), nejsou argumenty společnosti Corus na obranu použití této metody přesvědčivé. Pokud jde o společnost Corus dosažený odbyt závitových trubek, poznamenává Komise, že dodavatelé mohli celkový odbyt společnosti Corus lehce vypočítat, neboť každý z nich dodával pevný procentuální podíl potřeb společnosti Corus.
- 68 Důkazní materiály uvedené v bodech odůvodnění 78 až 81 napadeného rozhodnutí z let 1990 až 1993 nebyly uvedeny Komisí za účelem prokázání existence pevné dohody, nýbrž proto, aby byly ukázány skryté důvody uzavření smluv o dodávkách, o které se Komise přímo opírá k prokázání porušení konstatovaného v článku 2 napadeného rozhodnutí.

- 69 K argumentům uvedeným společností Corus, že v napadeném rozhodnutí není jasně vysvětleno, jak byla dohoda mezi společnostmi Corus a Vallourec později přeměněna na dohodu čtyř stran, uvádí Komise nejdříve, že tato druhá dohoda byla vypracována v rámci v bodu odůvodnění 1 napadeného rozhodnutí konstatované širší dohody o dodržování Základních pravidel, které se účastnili od roku 1990 čtyři dotčení evropští výrobci. Společnosti Corus a Vallourec tak v roce 1990 uzavřely dohodu uvedenou v článku 2 napadeného rozhodnutí a od počátku zamýšlely přimět společnosti Dalmine a Mannesmann se jí účastnit. Komise uvádí, že společnosti Dalmine a Mannesmann musely přistoupit k této druhé dohodě před uzavřením smluv o dodávkách. Pro nedostatek důkazů o přesném okamžiku, kdy se tak stalo, stanovila Komise, že se účastnily uvedeného porušení teprve ode dne podpisu těchto smluv. Proto je zřejmé, že v každém případě společnost Corus a přinejmenším společnost Vallourec byly účastny dohody od roku 1990. Čtyři strany této dohody se ostatně sešly v roce 1993 a od tohoto okamžiku byly všechny stranami dohody.
- 70 Pokud jde o argument, že omezení hospodářské soutěže obsažená v ustanoveních smluv o dodávkách nejsou těmi omezeními, která zakládají porušení konstatované v článku 2 napadeného rozhodnutí, poukazuje Komise na to, že tato omezení představují jen písemnou část dohody, zatímco jiná část dohody nebyla do dokumentu převzata.

Závěry Soudu

- 71 Nejprve je třeba odmítnout argument společnosti Corus, že podala vysvětlení o obchodní logice, která byla základem smluv o dodávkách uvedených v článku 2 napadeného rozhodnutí, která staví Komisi uvedená zjištění do jiného světla, což umožňuje jiné věrohodné vysvětlení skutečností, které Komise považovala za porušení pravidel hospodářské soutěže Společenství (v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 1984, CRAM a Rheinzink v. Komise, 29/83

a 30/83, Recueil, s. 1679, bod 16; rozsudek Celulóza II, uvedený výše v bodu 50, body 126 a 127; rozsudek Soudu ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschaapij a další v. Komise, „PVC II“, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 725). Argument, že Komise musí v tomto případě prokázat existenci dohody narušující hospodářskou soutěž mezi podniky uvedenými v článku 2 napadeného rozhodnutí jinak než odkazem na smlouvy o dodávkách, není relevantní.

- 72 Je namístě konstatovat, že judikatura uvedená společností Corus se vztahuje na situaci, ve které se Komise při určení, že existuje porušení, opírá výlučně o chování podniků na trhu (v tomto smyslu rozsudek PVC II, uvedený výše v bodu 71, body 727 a 728). Především důkazní zásada uvedená v bodu 71 rozsudku Celulóza II (výše bod 50) se uplatní jen v případě, kdy se Komise výlučně opírá o shodné chování, aby dokázala jednání ve vzájemné shodě. Tak tomu není v projednávaném případě, neboť stanovené porušení spočívá na samotných podmínkách smluv o dodávkách, které představují porušení pravidel hospodářské soutěže Společenství (body odůvodnění 110 a následující napadeného rozhodnutí), a Komise se také ostatně dovolává souboru dalších listinných důkazů pro prokázání svého tvrzení (viz body odůvodnění 78 a následující napadeného rozhodnutí).

- 73 Proto i kdyby se podařilo společnosti Corus prokázat, že uzavření třech smluv o dodávkách se společnostmi Vallourec, Dalmine a Mannesmann bylo objektivně v souladu s jejím obchodním zájmem, tato okolnost nevyvrací tvrzení Komise, že tyto dohody byly protiprávní. Protisoutěžní jednání jsou vskutku velmi často, alespoň krátkodobě v individuálním, obchodním zájmu podniků.

- 74 Předmět a účel smluv o dodávkách popisuje Komise v bodu odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí následovně:

„Předmětem těchto smluv bylo zásobování nejdůležitější společnosti na OCTG trhu v oblasti Severního moře hladkými trubkami tak, aby byl udržen domácí výrobce a tím dodržena Základní pravidla dojednaná v rámci Evropsko-japonského klubu. Hlavním předmětem a účelem těchto smluv bylo, že si společnosti [Mannesmann], Vallourec a Dalmine rozdělily dodávky kryjící veškerou potřebu jejich konkurenta, [Corus]. Tyto smlouvy způsobily závislost ceny hladkých trubek na ceně trubek prodaných společnostmi [Corus] (Vallourec od roku 1994). Tyto smlouvy omezovaly i volnost společnosti [Corus] (Vallourec od února 1994) dodávat, neboť společnost [Corus] se musela zavázat informovat své konkurenty o prodejních cenách a objemu odbytu. Společnosti [Mannesmann], Vallourec (do února 1994) a Dalmine se zavázaly k dodávkám pro svého konkurenta ([Corus], respektive od března 1994 Vallourec), bez toho, aniž by předem znaly přesné objemy.“

- 75 Podmínky smluv o dodávkách předložených Soudu v podstatě potvrzují faktické údaje dovolávané v bodu odůvodnění 111 a v bodech 78 až 82 a bodu 153 napadeného rozhodnutí. Tyto především předvídají rozdělení potřeb hladkých trubek společnosti Corus mezi tři ostatní evropské výrobce (40 % pro společnost Vallourec, 30 % pro společnost Dalmine a 30 % pro společnost Mannesmann) a stanovení ceny, placené společností Corus za hladké trubky na základě matematického výpočtu, který zohledňuje cenu, kterou společnost Corus získává za závitové trubky.

- 76 Na základě těchto zjištění postačuje konstatování, že předmětem a účelem smluv o dodávkách bylo s riziky spojenou soutěž minimálně mezi čtyřmi evropskými výrobci nahradit vyjednaným rozdělením zisku z prodeje závitových trubek, kterého bylo možno dosáhnout na britském trhu (viz obdobně, pokud jde o jednání ve vzájemné shodě, rozsudek Soudu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, „Cement“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 3150).

- 77 Společnost Corus zavázala za pomoci každé z těchto smluv o dodávkách své konkurenty takovým způsobem, že se mezi nimi na domácím trhu vytratila jakákoli účinná soutěž a jakákoli perspektiva soutěže zmizela.
- 78 Společnost Corus za cenu vzdání se své svobody zásobovat se posílila své postavení na domácím trhu, neboť tři z jejích možných konkurentů na britském trhu závitových trubek se zavázali takovým způsobem, že sami prodají méně hladkých trubek, když společnost Corus prodá méně závitových trubek. Kromě toho se snížila zisková marže u těch prodejů hladkých trubek, ke kterým se zavázali tito tři dodavatelé tehdy, když společnost Corus docílila nižší ceny za závitové trubky. Za těchto okolností bylo prakticky nemyslitelné, že by tito tři výrobci mohli usilovat o účinnou soutěž na britském trhu závitových trubek se společností Corus, především pokud se ceny týče (viz bod odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí).
- 79 Naopak si konkurenti společnosti Corus ze Společenství zajistili skrze uzavření těchto smluv nepřímý podíl na domácím trhu posledně uvedené, stejně jako podíl na ziscích z něho plynoucích. Kvůli těmto výhodám se fakticky vzdali možnosti prodávat závitové trubky na britském trhu a především po podpisu třetí smlouvy dne 9. srpna 1993 o přidělení zbývajících 30 % společnosti Mannesmann dodávat společnosti Corus vyšší podíl hladkých trubek než ten, který jim byl předem přidělen. Nadto dále přijaly, pro ně obtížný a tím obchodně neobvyklý závazek dodávat svému konkurentovi společnosti Corus trubky v množství, které bylo předem vázáno jen na později dosažený odbyt závitových trubek posledně uvedené.
- 80 Je třeba konstatovat, že v případě neexistence smluv o dodávkách by v normálním případě za neexistence Základních pravidel měli tři evropští výrobci kromě společnosti Corus skutečný nebo alespoň potenciální obchodní zájem na soutěži se společností Corus o dodávky na britský trh závitových trubek a na soutěži mezi sebou o dodávky hladkých trubek pro společnost Corus.

- 81 Je třeba mimoto podotknout, že každá ze smluv o dodávkách byla původně uzavřena na dobu pěti let, tedy poměrně dlouhou dobu, což potvrzuje a zesiluje protisoutěžní charakter těchto smluv.
- 82 Nadto, jak Komise poznamenává, předpokládá ustanovení stanovící cenu hladkých trubek ve smlouvách o dodávkách nepřipustnou výměnu obchodních informací (viz bod odůvodnění 153 a také bod 111 odůvodnění napadeného rozhodnutí), které musí zůstat důvěrné, aby nebyla ohrožena samostatnost obchodní politiky konkurujících si podniků (viz v tomto smyslu rozsudky Thyssen Stahl v. Komise, uvedený výše v bodu 67, bod 403, a British Steel v. Komise, uvedený výše v bodu 67, body 383 a následující).
- 83 Společnost Corus se za těchto okolností nemůže ospravedlnit argumentací, že informace o jí prodaném množství trubek a o cenách jí jejími klienty placených nebyly sděleny jejím dodavatelům.
- 84 Pokud jde o množství závitových trubek prodaných společností Corus, je namíste konstatovat, že dodavatelé mohli toto lehce vypočítat, neboť každý z nich dodával v zásadě pevný procentuální podíl potřeb společnosti Corus.
- 85 Pokud se týče cen, je pravda, že společnost Corus nesdělila cenu jako takovou dosaženou za její závitové trubky svým smluvním partnerům. Proto tedy tvrzení obsažené v bodu odůvodnění 111 napadeného rozhodnutí o tom, že smlouvy o dodávkách „nutily společnost Corus sdělit svým konkurentům užívané prodejní ceny“ zveličuje v tomto ohledu rozsah smluvních povinností. Nicméně Komise právem poukázala v bodu odůvodnění 153 napadeného rozhodnutí a také před Soudem na to, že ceny závitových trubek stály v matematickém vztahu k cenám placeným za hladké trubky, takže tři dotyční dodavatelé dostali přesné údaje o směru, okamžiku a rozsahu každé cenové fluktuace závitových trubek prodaných společností Corus.

- 86 Je třeba konstatovat nejen, že sdělení těchto informací konkurentům porušuje čl. 81 odst. 1 ES, ale nadto, že povaha tohoto porušení je ve své podstatě stejná bez ohledu na to, zda byla sdělena sama cena závitových trubek nebo jen informace týkající se fluktuace ceny, které byly takto sděleny. Za těchto okolností je namístě se domnívat, že nepřesnost konstatovaná v předchozím bodu je bezvýznamná v širším kontextu porušení uvedeném v článku 2 napadeného rozhodnutí, a že v důsledku toho nemá žádný vliv na zjištění existence tohoto porušení.
- 87 Pokud se týče obecnější argumentace společnosti Corus, že omezení hospodářské soutěže uvedená v předchozích bodech nejsou omezeními, která tvoří zvláštní porušení uvedená Komisí v článku 2 napadeného rozhodnutí, je třeba připomenout, že tato omezení jsou jasně uvedena v bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí, v části popisující porušení, zejména v bodu odůvodnění 111, který je celý uveden v bodu 74 výše. Když tedy čl. 2 odst. 1 napadeného rozhodnutí uvádí, že smlouvy o dodávkách byly uzavřeny „v rámci porušení uvedeného v článku 1“, vyplývá z toho jasně, že uzavření těchto protisoutěžních smluv samo o sobě představuje porušení zjištěné v článku 2.
- 88 Opodstatněnost této analýzy je v každém případě potvrzena tím, že Komise v čl. 2 odst. 2 napadeného rozhodnutí určuje délku trvání porušení stanovenou pro jednotlivé evropské výrobce podle doby platnosti smlouvy nebo smluv, jichž byl výrobce smluvní stranou.
- 89 Tato zjištění postačují k vyvrácení argumentu společnosti Corus, že Komise neprokázala, že by se čtyři evropští výrobci vzájemně dohodli způsobem popsaným v napadeném rozhodnutí. Bez ohledu na to, jaký byl skutečný stupeň dohody mezi těmito čtyřmi evropskými výrobci, je nutné konstatovat, že každý z nich podepsal jednu ze smluv zakládajících zjištění porušení, s výjimkou společnosti Corus, která podepsala tři tyto smlouvy, omezující hospodářskou soutěž a spadající pod porušení čl. 81 odst. 1 ES zjištěného v článku 2 napadeného rozhodnutí.

- 90 Za těchto okolností bylo pro Komisi nadbytečné opírat se o soubor nepřímých důkazů, nesouvisejících se smlouvami o dodávkách, aby prokázala existenci porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí. Za účelem projednání dotčeného žalobního důvodu není proto v projednávaném případě nezbytné přezkoumat všechny argumenty vznesené žalobkyní v tomto ohledu.
- 91 Nicméně v rámci projednávaného žalobního důvodu a v rozsahu, v němž je při přezkoumání některých dalších žalobních důvodů relevantní stupeň jednání ve vzájemné shodě čtyř výrobců ze Společenství, pokud jde o porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, je namístě zkoumat některé dokumenty ze spisu Komise v projednávaném případě za účelem posouzení argumentu společnosti Corus, že tři dotčené smlouvy o dodávkách byly uzavřeny v různých dnech, z čehož Komise nemůže vyvozovat závěr, že existovalo jedno porušení, kterého se účastnili čtyři evropští výrobci.
- 92 V této souvislosti je dokument „Úvahy o VAM smlouvě“ ze dne 23. března 1990 obzvláště významný. Pod názvem „Scénář II“ v něm p. Verluca předvídá možnost, že „Japonci mohou být přiměni k tomu, aby nezasahovali na trhu [Spojeného království] a že se problém vyřeší mezi Evropany“. Dále pokračuje: „V tomto případě by byly rozděleny hladké trubky mezi společnostmi [Mannesmann], [Vallourec] a Dalmine.“ V následujícím odstavci poukazuje na to, že „pak [...] by bylo pravděpodobně výhodné učinit dodávky společnosti [Vallourec] závislými na ceně a množství společností [Corus] prodaných VAM“. Vzhledem k tomu, že tento poslední návrh přesně zrcadlí podstatné náležitosti smlouvy uzavřené mezi společnostmi Vallourec a Corus o 16 měsíců později, je jasné, že tato strategie byla společností Vallourec skutečně přijata a uvedená smlouva byla sepsána za účelem jejího provedení.
- 93 Stejně tak musí být zamítnut argument společnosti Corus, že posílení části Základních pravidel týkající se respektování evropských domácích trhů japonskými výrobci neodpovídá tomu ze třech řešení, kterými se v záznamech „úvahy o VAM smlouvě“ a „strategické úvahy“ zabýval p. Verluca a pro které se ve výsledku těchto úvah vyslovil. Z dikce obou záznamů jasně vyplývá, že se jejich autor vyslovuje pro toto řešení a zavrhuje je jen zdráhavě s odůvodněním, že není uskutečnitelné.

Konkrétně dle záznamu „strategické úvahy“ spočívá „nejvýhodnější řešení pro společnost [Vallourec]“ v tom, že „Evropané přimějí Japonce respektovat Spojené království, pokud jde o Buttress a Premium“. Pan Verluca zavrhl toto řešení v uvedeném záznamu jen proto, protože on „bohužel nevěří, že toto řešení [...] může fungovat“. Vzhledem k tomu, že toto řešení je používáno od roku 1991, je přechodné vzdání se tohoto plánu v tomto záznamu bezvýznamné.

- 94 Navíc okolnost, že byla poté podepsána prakticky totožná smlouva mezi společností Corus na jedné straně a společností Vallourec, poté společností Dalmine a konečně společností Mannesmann na straně druhé, takže bylo krytí potřeb hladkých trubek společností Corus skutečně od roku 1993 rozděleno mezi tyto tři společnosti podle plánu p. Verlucy, potvrzuje, že tyto tři smlouvy musely být uzavřeny za účelem uskutečnění společné evropské strategie. Jak Komise uvádí, navrhla nejdříve společnost Vallourec tuto strategii a v počátečním stádiu uzavřela smlouvu o dodávkách se společností Corus. Poté se k nim připojily společnosti Dalmine a Mannesmann, což je prokázáno uzavřením smlouvy o dodávkách mezi každou z těchto dvou společností a společností Corus.

- 95 Ve světle výše uvedeného je namístě dojít k závěru, že se Komise v napadeném rozhodnutí právem domnívala, že smlouvy o dodávkách představují porušení uvedená v článku 2 napadeného rozhodnutí, a existenci tohoto porušení tedy právně dostačujícím způsobem prokazují. Dále je třeba konstatovat, že dodatečný důkazní materiál, o který se Komise opírala, potvrzuje správnost jejího tvrzení, že tyto smlouvy byly uzavřeny v rámci širšího společného postupu.

- 96 Projednávaný žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práv obhajoby vyplývajícího z rozdílu mezi SV a napadeným rozhodnutím, pokud jde o analýzu důkazů dovolávaných za účelem prokázání existence porušení zjištěného v článku 2 napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

- 97 Dle mínění společnosti Corus se liší analýza záznamů z roku 1990 uvedených v bodech odůvodnění 78 až 81 napadeného rozhodnutí provedená ve SV od analýzy obsažené v napadeném rozhodnutí zejména v rozsahu, v němž Komise v bodu odůvodnění 147 rozhodnutí již netvrdí, že tyto důkazní materiály osvědčují existenci dohody o hladkých trubkách mezi čtyřmi evropskými výrobci.
- 98 Krom toho Komise se poprvé dovolávala dokumentů z roku 1993 (a sice fax od společnosti Corus společnosti Vallourec, nazvaný „Dohoda o spolupráci BS“ a dokument „systém pro ocelové trubky“), uvedených v bodu odůvodnění 91 napadeného rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí za účelem prokázání existence protiprávní dohody založené smlouvami o dodávkách. Vzhledem k tomu, že společnost Corus neměla v rámci správního řízení žádnou možnost zaujmout stanovisko k analýze uvedené v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí, její práva obhajoby byla porušena.
- 99 Komise proti tomu uvádí, že konečné rozhodnutí nemusí být nutně ve všech bodech totožné se sdělením výhrad. Jak SV, tak i napadené rozhodnutí obsahovaly závěr, že se společnost Corus společně s minimálně jedním podnikem od roku 1990 a se svými třemi evropskými dodavateli od roku 1993 účastnila dohody, která zakládá porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí. I kdyby se SV odchylovalo od napadeného rozhodnutí, nemělo by to vliv na práva obhajoby společnosti Corus. Takový rozdíl by totiž odůvodňoval zrušení konečného rozhodnutí, pouze existovala-li by možnost, že by správní řízení bez této údajné nesprávnosti mohlo dojít k jinému výsledku (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 1980, *Distillers v. Komise*, 30/78, Recueil, s. 2229, bod 26). K prokázání porušení práv obhajoby by tedy společnost Corus musela prokázat, že napadené rozhodnutí by

mohlo být jiné, kdyby měla možnost zpochybnit existenci dohody, které se namísto jednoho účastnily tři další podniky. Jelikož společnost Corus existenci jakékoli dohody popírá, nic by dle mínění Komise na tomto stanovisku nezměnil ani počet podniků účastnících se tohoto porušení a uvádí, že společnost Corus měla tedy příležitost vhodným způsobem se bránit.

Závěry Soudu

- 100 Nejdříve je třeba uvést, že k porušení práv obhajoby dochází z důvodu rozdílu mezi sdělením výhrad a konečným rozhodnutím jen tehdy, když výhrada z rozhodnutí byla ve SV tak nedostatečně popsána, že se dotčené osoby nemohly bránit (viz v tomto smyslu rozsudek *Cement*, uvedený výše v bodu 76, body 852 až 860).
- 101 Posouzení obsažené ve SV je často stručnější než posouzení obsažené v konečném rozhodnutí, neboť představuje jen předběžné stanovisko Komise. Rozdíly ve formulaci mezi sdělením výhrad a konečným rozhodnutím pramení z různého účelu těchto dvou dokumentů nejsou v zásadě způsobilé porušit práva obhajoby. V projednávaném případě je tak zcela přirozené, že SV neobsahuje žádný ekvivalentní bod k bodu odůvodnění 147 napadeného rozhodnutí, ve kterém Komise výslovně vyvozuje závěry z důkazních materiálů přezkoumávaných v bodech odůvodnění 78 až 81 a 91 napadeného rozhodnutí. Naopak takovýto závěr by mohl být případně považován ve stádiu sdělení výhrad za předčasný.
- 102 Komise konstatovala v bodu odůvodnění 78 napadeného rozhodnutí, že „společnosti Vallourec a [Corus] [...] zavedly pojem ‚fundamentals improved‘ (vylepšená základní

pravidla)", i když se v bodu 63 SV domnívala, že toto učinili „Evropané“. Komise tak již v napadeném rozhodnutí netvrdí, že záznamy společnosti Vallourec dokládají dohodu všech čtyř evropských výrobců existující od roku 1990 o hladkých trubkách uváděných na britský trh.

- 103 Je namístě konstatovat, že touto změnou v posouzení se Komise v napadeném rozhodnutí omezila jen na uvedení těch skutečností, o kterých se domnívala, že zejména po odpovědích adresátů SV na SV představují vhodný důkaz. Vzhledem k tomu, že uvedené záznamy se týkaly jen společnosti Vallourec a Corus, Komise se rozhodla formulovat bod odůvodnění 78 napadeného rozhodnutí obezřetněji v tomto ohledu než bod 63 SV.
- 104 V každém případě je nutné konstatovat, že tento rozdíl ve formulaci textu odráží, aniž by byl v rozporu se zájmy adresátů SV, slabší důkazní hodnotu, kterou Komise přikládala v napadeném rozhodnutí záznamům společnosti Vallourec pro prokázání existence porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí, než tomu bylo ve SV. Proto se nemůže jednat z důvodu tohoto rozdílu o porušení práv obhajoby.
- 105 K argumentům týkajícím se faxu společnosti Corus společnosti Vallourec nazvaného „Dohoda o spolupráci BS“ a dokumentu „systém pro ocelové trubky“ postačuje konstatování, že bod 118 SV je formulován úplně stejně jako bod odůvodnění 91 napadeného rozhodnutí, a odkazuje tedy na ty důkazní materiály stejným způsobem a ve stejném kontextu jako v rozhodnutí. Navíc v rozporu s tvrzením společnosti Corus jak ve SV, tak i v napadeném rozhodnutí je stanoveno, že fax „Dohoda o spolupráci BS“ odkazuje na smlouvy, za které byla uložena sankce v článku 2 napadeného rozhodnutí: „Jeden z návrhů spočíval v přenechání výroby OCTG společnosti Vallourec a zachování současných smluv o dodávkách hladkých trubek mezi společnostmi [Corus] a společnostmi Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine, aniž by se změnily jednotlivé podíly“ (bod 118 SV a bod odůvodnění 91 napadeného rozhodnutí).

- 106 Z uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod není opodstatněný, a návrh na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí musí být tudíž zamítnut.

K návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z důsledků neexistence porušení stanoveného v článku 2 napadeného rozhodnutí na zjištění existence porušení uvedeného v článku 1 tohoto rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

- 107 Dle názoru žalobkyně neexistuje v případě, že by byl zrušen článek 2 napadeného rozhodnutí, dostatek důkazů k prokázání, že se od roku 1991 účastnila porušení stanoveného v článku 1 napadeného rozhodnutí.
- 108 Nejprve se domnívá, že porušení stanovené v článku 2 napadeného rozhodnutí je popsáno v bodu odůvodnění 164 napadeného rozhodnutí jako prostředek k zajištění provedení zásady respektování domácích trhů v rámci Evropsko-japonského klubu. Kdyby byl článek 2 napadeného rozhodnutí zrušen, důkazy o účasti společnosti Corus na porušení uvedeném v článku 1 napadeného rozhodnutí by se zúžily na její účast na jednáních tohoto klubu.
- 109 Společnost Corus považuje přitom svoji účast na jednáních tohoto klubu za část své strategie stažení se z trhu bezešvých trubek, přijaté v roce 1987 a provedené uzavřením své továrny vyrábějící hladké trubky v Clydesdale v dubnu roku 1991.

Dokument „studie pro předsedy představenstev“ („Paper for Presidents“) uvedený na straně 4902 spisu Komise, kterého se Komise dovolává jako důkazu účasti žalobkyně na jednáních, dokládá, že se při těchto jednáních zkoumala možná restrukturalizace evropského ocelářského průmyslu. V kontextu této restrukturalizace se společnost Corus pokoušela jednat o omezení svých posledních činností na trhu hladkých trubek. Podle společnosti Corus neexistuje žádný listinný důkaz o tom, že by její účast na těchto jednáních vedla k uzavření protiprávní dohody zjištěné Komisí v článku 1 napadeného rozhodnutí.

- 110 Komise uplatňuje, že porušení určené v článku 1 napadeného rozhodnutí je podloženo jinými důkazy, než jsou důkazy dovolávané za účelem prokázání porušení určeného v článku 2. Dále Komise poukazuje na to, že společnost Corus nezpochybnila tyto důkazy ani existenci Základních pravidel pro rozdělení trhů.

Závěry Soudu

- 111 Je třeba poukázat na to, že jelikož byl návrh na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů zamítnut, je projednáváný žalobní důvod v zásadě neúčinný.
- 112 Projednáváný žalobní důvod by mohl být opodstatněný jen tehdy, kdyby se Komise proto, aby dokázala účast společnosti Corus na porušení stanoveném v článku 1 napadeného rozhodnutí, neprávem opřela o existenci porušení stanoveného v článku 2 napadeného rozhodnutí. Tak by tomu bylo zaprvé v případě, kdyby porušení stanovené v článku 2 napadeného rozhodnutí týkající se hladkých trubek nebylo právně dostačujícím způsobem dokázáno, nebo zadruhé, pokud by nebylo prokázáno, že toto porušení spočívalo v protiprávním jednání ve vzájemné shodě čtyř evropských výrobců v rámci porušení konstatovaného v článku 1 napadeného rozhodnutí, ke kterému došlo v rámci Evropsko-japonského klubu společně s japonskými výrobci ohledně odběratelského trhu závitových trubek.

- 113 Jak bylo přitom rozhodnuto v bodech 71 až 96 výše, bylo porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí právně dostačujícím způsobem prokázáno. Mimoto bylo v bodech 91 až 96 výše rozhodnuto, že smlouvy, které zakládají toto porušení, byly skutečně podepsány v rámci jednání ve vzájemné shodě mezi čtyřmi evropskými výrobci, kteří byli adresáty napadeného rozhodnutí, a sloužily zejména k posílení protiprávní dohody, která byla uzavřena na půdě Evropsko-japonského klubu.
- 114 Každopádně je namístě konstatovat, že Komise v článku 1 napadeného rozhodnutí nepředpokládala v žádném případě jen to, že účast společnosti Corus na zde uvedeném porušení je založena jen jejím protisoutěžním jednáním na dodavatelském trhu hladkých trubek, které představuje porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí, nýbrž konstatovala také, že tento podnik byl bezprostředně účasten na dohodě o rozdělení trhů se závitovými trubkami, které se účastnili další evropští a japonští výrobci.
- 115 I když porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí potvrzuje posouzení učiněné Komisí o porušení podle článku 1, opírá se posledně jmenované porušení a účast společnosti Corus na něm ve své podstatě především o jiné důkazy než důkazy, které byly použity za účelem prokázání porušení podle článku 2, a to především o svědeckou výpověď p. Verlucy (viz především body odůvodnění 62 až 67 napadeného rozhodnutí). Společnost Corus tyto důkazy prokazující porušení podle článku 1 napadeného rozhodnutí nezpochybnila. Proto i kdyby byl článek 2 napadeného rozhodnutí navzdory předchozím konstatováním zrušen, nemohlo by to vést ke zrušení jeho článku 1.
- 116 Co se argumentů žalobkyně ohledně odůvodnění její účasti na jednáních Evropsko-japonského klubu týče, z ustálené judikatury vyplývá, že pokud se podnik, i když ne aktivně, účastní jednání podniků, jež mají protisoutěžní cíl a sám se veřejně nedistančuje od obsahu těchto jednání, a tak vyvolá u ostatních účastníků zdání, že

se účastní dohody narušující hospodářskou soutěž plynoucí z těchto jednání a že se jí bude řídit, lze přijmout závěr, že se tento podnik účastní dohody narušující hospodářskou soutěž plynoucí z těchto jednání (viz především rozsudek Soudu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, T-7/89, Recueil, s. II-1711, bod 232).

117 V projednávaném případě společnost Corus nepopřela svoji účast na jednáních Evropsko-japonského klubu, a jak již bylo výše uvedeno, nepředložila žádné argumenty, aby zpochybnila správnost a důkazní hodnotu důkazních materiálů, o které se Komise v napadeném rozhodnutí opírala za účelem určení existence porušení uvedeného v článku 1 tohoto rozhodnutí.

118 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení, pokud jde o délku trvání porušení zjištěného v článku 1 napadeného rozhodnutí

Argumenty účastníků řízení

119 Společnost Corus vznáší rovněž žalobní důvod vycházející z údajného pochybení v napadeném rozhodnutí, pokud jde o délku trvání porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí. Tímto žalobním důvodem se domáhá částečného zrušení článku 1 a snížení jí uložené pokuty.

120 Společnost Corus tvrdí, že Komise prohlašuje, že určila existenci porušení popsaného v článku 1 napadeného rozhodnutí od roku 1990 z důvodu existence dohod o sebeomezení, které platily před tímto rokem (bod odůvodnění 108 napadeného rozhodnutí). Podle společnosti Corus byly tyto dohody prodlouženy až do začátku roku 1991, proto tedy podle vlastního uvažování Komise nemůže před rokem 1991 žádné porušení existovat. Společnost Corus dodává, že jiný adresát napadeného rozhodnutí podá důkaz o tomto prodloužení. Poté, co společnost Corus v žalobě požádala, aby Soud prvního stupně v případě nutnosti uložil provést předběžné dokazování, žádala v replice, aby Soud uložil Komisi nebo jakékoli třetí osobě vydat všechny dokumenty relevantní pro účely projednávané věci, a zvláště veškeré dokumenty poskytující důkazy o prodloužení dohod o sebeomezení.

121 Komise konstatuje, že společnost Corus nepředložila žádné důkazy na podporu svého argumentu, že dohody o sebeomezení uzavřené s japonskou vládou byly ukončeny až v roce 1991. Naděje, že jiný účastník řízení předloží tento důkaz, nemůže nahradit skutečný důkaz, a proto se Komise domnívá, že pro ni není třeba na tento argument odpovídat. V každém případě již neuložení pokuty za dobu, po kterou byly v platnosti dohody o sebeomezení, je ve světle stanoviska Komise o dovozu japonských výrobků do Společenství (Úř. věst. 1972, C 111, s. 13) ústupkem.

Závěry Soudu

122 Je namístě nejdříve uvést, že Komise konstatovala v bodu odůvodnění 108 napadeného rozhodnutí, že mohla jako počátek porušení stanovit rok 1977 z důvodu existence dohod o sebeomezení, ale rozhodla tak neučinit. Proto v článku 1 napadeného rozhodnutí stanovila, že porušení existovalo od roku 1990. Je nutno konstatovat, že tímto postupem učinila Komise ústupek vůči adresátům napadeného rozhodnutí.

- 123 Je důležité poznamenat, že žádný z účastníků řízení před Soudem netvrdil, že je namístě tento ústupek v projednávané věci zpochybnit. Z toho vyplývá, že zkoumání Soudu se v tomto případě nemusí zabývat otázkou legality nebo vhodnosti uvedeného ústupu, nýbrž jen otázkou, zda-li Komise toto v odůvodnění výslovně učiněné rozhodnutí v projednávaném případě správně použila. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise musí předložit přesné a shodující se důkazy, které zakládají pevné přesvědčení o tom, že došlo k porušení, neboť nese důkazní břemeno ve vztahu k existenci porušení, a tudíž i k délce jeho trvání (rozsudky CRAM a Rhein zinc v. Komise, uvedený výše v bodu 71, bod 20, a Celulóza II, uvedený výše v bodu 50, bod 127, rozsudky Soudu ze dne 10. března 1992, SIV a další v. Komise, T-68/89, T-77/89 a T-78/89, Recueil, s. II-1403, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249 a 250, jakož i 322 až 328, a rozsudek Soudu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, Recueil, s. II-2707, body 43 a 72).
- 124 Výše popsaný ústupek tak činí údajné ukončení dohod o sebeomezení rozhodujícím kritériem pro posouzení, zda je třeba se domnívat, že porušení začalo v roce 1990. Vzhledem k tomu, že se jedná o mezinárodní dohody mezi japonskou vládou, zastoupenou Ministerstvem obchodu a průmyslu a Společenstvím, zastoupeným Komisí, je namístě konstatovat, že posledně uvedená měla uschovat dokumentaci potvrzující datum, ke kterému byly uvedené dohody ukončeny v souladu se zásadou řádné správy. Proto by měla být schopna tyto dokumenty Soudu předložit. Nicméně před Soudem Komise tvrdila, že sice hledala ve svých archivech, ale nebyla schopna najít dokumenty osvědčující datum ukončení těchto dohod.
- 125 I když v zásadě nemůže žalobce přenést důkazní břemeno na žalovaného tím, že se dovolává okolností, které nemůže sám dokázat, v projednávaném případě nelze použít pojem důkazního břemene ve prospěch Komise, pokud jde o datum ukončení jí uzavřených mezinárodních dohod. Nevysvětlitelná neschopnost Komise předložit důkazní materiály ohledně okolnosti, která se jí tak bezprostředně týká, znemožňuje Soudu vydat své rozhodnutí se znalostí věci, pokud jde o datum ukončení uvedených dohod. Bylo by v rozporu se zásadou řádného výkonu spravedlnosti zatížit důsledky

této neschopnosti Komise adresáty napadeného rozhodnutí, kteří na rozdíl od žalovaného orgánu chybějící důkaz předložit nemohou.

- 126 Za těchto okolností je třeba výjimečně konstatovat, že bylo povinností Komise prokázat datum ukončení dohod o sebeomezení. Je přitom nutné konstatovat, že Komise tuto okolnost neprokázala ani v napadeném rozhodnutí, ani před Soudem.
- 127 Krom toho netvrdila ani společnost Corus a už vůbec ne Komise, že by dohody o sebeomezení byly ještě v roce 1991 v platnosti.
- 128 Za těchto okolností je třeba se pro účely probíhajícího řízení domnívat, že dohody o sebeomezení uzavřené mezi Komisí a japonskými orgány zůstaly v platnosti do konce roku 1990.
- 129 V každém případě předložily japonské žalobkyně důkazní materiály, které dokládají prodloužení dohod o sebeomezení alespoň ze strany Japonska až do 31. prosince 1990, což potvrzuje tvrzení společnosti Corus v probíhajícím řízení (rozsudek Soudu z dnešního dne, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 345). Je namístě se domnívat, že Soud může ve společných věcech, ve kterých měli všichni účastníci řízení možnost nahlédnout do všech spisů, zohlednit bez návrhu důkazní materiály, které jsou obsaženy ve spisech paralelně probíhajících věcí (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 13. prosince 1990, Nefarma a Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf v. Komise, T-113/89, Recueil, s. II-797, bod 1, a Prodifarma a další v. Komise,

T-116/89, Recueil, s. II-843, bod 1). V projednávané věci rozhoduje Soud v rámci věcí, které byly spojeny pro účely ústní části řízení, jejichž předmětem je stejné rozhodnutí a v kterých všechny žalobkyně navrhly, aby byla upravena částka pokut, jejichž úhrada jim byla uložena.

130 Soud je tak v projednávané věci formálně seznámen s důkazními materiály předloženými čtyřmi japonskými žalobkyněmi, a není tedy na návrh společnosti Corus nutné vydat rozhodnutí ukládající Komisi předložit tyto dokumenty v probíhajícím řízení.

131 Je namístě krom toho uvést, že společnost Corus navrhovala nejen, aby Soud zrušil napadené rozhodnutí, pokud jde o začátek trvání porušení stanoveného v jeho článku 1, a tedy o délku trvání porušení, ale také, aby použil svého soudního přezkumu v plné jurisdikci, který je mu svěřen v souladu s čl. 229 ES čl. 17 nařízení č. 17, za účelem snížení pokuty, a tím tak zohlednil kratší délku trvání porušení. Důsledkem tohoto soudního přezkumu v plné jurisdikci je, že Soud při změně napadeného právního aktu úpravou částky pokuty uložené Komisí musí zohlednit všechny relevantní skutkové okolnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij* a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 692). Za těchto podmínek není příhodné, aby Soud posoudil odděleně situaci každé z žalobkyň v kontextu projednávaného případu a omezil se na pouhé faktické poznatky, které se rozhodly uvést na obranu své věci a opomenul zohlednit ty poznatky, kterých se mohly dovolávat ostatní žalobkyně nebo Komise.

132 Navíc ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že argument Komise, že společnost Corus nevznesla projednávaný žalobní důvod účinným způsobem, není za okolností projednávaného případu relevantní.

- 133 Z výše uvedeného vyplývá, že s přihlédnutím k ústupku Komise v napadeném rozhodnutí musí být délka trvání porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí snížena o jeden rok. Proto musí být článek 1 napadeného rozhodnutí zrušen v rozsahu, v němž stanoví existenci porušení vytýkaného společnosti Corus před 1. lednem 1991.
- 134 Ve zbývajících částech musí být návrh na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí zamítnut.

K návrhu na zrušení pokuty

Argumenty účastníků řízení

- 135 Na podporu tohoto návrhu vznášejí společnost Corus jediný žalobní důvod vycházející z porušení práv obhajoby. Domnívá se, že z judikatury vyplývá, že v SV musí být jasně uvedeny všechny podstatné skutečnosti, o které se Komise opírá tak, aby adresáti sdělení obdrželi údaje nezbytné k tomu, aby se mohli bránit nejen proti zjištění porušení, ale případně i proti uložení pokut. Komise je proto z důvodu zachování práv obhajoby adresátů SV povinna v tomto stádiu na základě již dostupných informací uvést dostatečné údaje o délce trvání tvrzeného porušení, jeho závažnosti a otázce, zda-li bylo toto porušení úmyslné nebo k němu došlo z nedbalosti (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, body 14, 15 a 21, ze dne 9. listopadu 1983, *Michelin v. Komise*, 322/81, Recueil, s. 3461, bod 20, a ze dne 16. března 2000, *Compagnie Maritime Belge Transports a další v. Komise*, C-395/96 P a C-396/96 P, Recueil, s. I-1365, bod 142).

- 136 Pokud jde o délku trvání porušení, společnost Corus dodává, že Soud výslovně upřesnil, že Komise musí uvést délku trvání, ze které ve stádiu sdělení výhrad na základě jí dostupných informací předběžně vychází, a nesmí se omezit na pouhé uvedení, že délku trvání porušení zohlední při stanovení pokuty, jak tvrdí Komise (rozsudek *Musique diffusion française* a další v. Komise, uvedený výše v bodu 135, bod 15). Dle mínění společnosti Corus musí být povinnost uvést závažnost porušení a zda-li bylo úmyslné nebo k němu došlo z nedbalosti, obdobná, aby adresáti SV mohli užitečně vykonat svá práva obhajoby, pokud jde o tyto skutečnosti. Soud tento výklad potvrdil v rozsudku *Cement*, bod 76 výše (body 483 a 484). V opačném případě by byla tato povinnost zbavena své podstaty, neboť by znamenala, že v SV musí být uvedena jen relevantní kritéria, která v každém případě vyplývají z čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17.
- 137 V projednávaném případě porušila Komise tuto povinnost, neboť k otázce závažnosti a úmyslnému či nedbalostnímu charakteru porušení v bodech 153 a 154 SV mlčí. Společnost Corus upřesňuje, že upozornila Komisi na tyto nedostatky v bodě 6.7 své odpovědi na SV (příloha 11 žaloby) a že jí Komise k tomuto bodu nesdělila žádné doplňující informace.
- 138 Společnost Corus tvrdí, že jí za těchto okolností nebyla dána možnost vyjádřit se k posouzení těchto otázek Komisí před tím, než Komise přijala napadené rozhodnutí, podle kterého bylo porušení údajně spáchané společností Corus velmi závažné a tato si byla protiprávností svých jednání plně vědoma (bod odůvodnění 161 napadeného rozhodnutí). Tímto byla porušena práva obhajoby společnosti Corus, takže pokuta, který jí byla uložena, musí být zrušena.
- 139 Podle Komise je výklad rozsudku *Musique diffusion française* a další v. Komise (uvedený výše v bodu 135, bod 21) společností Corus nesprávný, jelikož Corus z tohoto rozsudku vyvozuje, že Komise musí ve sdělení výhrad uvést své předběžné

posouzení těch okolností, které hodlá zohlednit při stanovení částky pokuty. Soud ve skutečnosti pouze požadoval, aby Komise upřesnila kritéria, která použije při stanovení částky pokuty. Výklad rozsudku *Musique diffusion française* a další v. Komise společností *Corus* je neslučitelný s výkladem, který je uveden v rozsudku *Michelin v. Komise* (uvedený výše v bodu 135, bod 19), podle kterého by uvedení údajů o částce zamýšlené pokuty bylo předtím, nežli je podniku, proti kterému je vedeno šetření, dána možnost vyjádřit se k výhradám proti němu vzneseným, nevhodným předjímáním rozhodnutí Komise.

140 Krom toho je argument společnosti *Corus* vycházející z bodů 483 a 484 výše uvedeného rozsudku *Cement* irrelevantní, neboť tyto body se týkají otázky, zda Komise ve svém sdělení výhrad sdělila svůj záměr udělit pokutu určitým podnikům. V projednávaném případě je nesporné, že v bodu 154 SV byl jasně sdělen záměr Komise uložit společnosti *Corus* pokutu.

141 Z čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 přitom vyplývá, že Komise musí bezpodmínečně v tomto zohlednit závažnost a délku trvání vytýkaného porušení. Společnost *Corus* si tedy musela být vědoma významnosti těchto parametrů. Krom toho jelikož úmysl nebo nedbalost spáchaného porušení jsou předpokladem pro uložení pokuty na základě tohoto ustanovení, byl tento odkaz dostatečný pro to, aby dal stanovisko Komise společnosti *Corus* najevo. Vzhledem k tomu, že pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESÚO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny o metodě stanovování pokut“) byly zveřejněny před odesláním SV jeho adresátům, měla z nich společnost *Corus* usoudit, že jí vytýkaná dohoda o rozdělení trhů představuje velmi závažné porušení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES.

142 Pokud Soud v rozsudku Cement uvedeném výše v bodu 76 rozhodl, že sdělení výhrad musí obsahovat údaje o úmyslu nebo nedbalosti a závažnosti porušení, mohou být tyto dle názoru Komise obsaženy v samotném textu SV a nemusí být nutně obsaženy v té části SV, která se týká čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17. V tomto ohledu Komise uvádí, že společnost Corus považovala informace ve SV o délce trvání porušení za dostatečné. Protože byly tyto informace obsaženy v té části SV, která nepojednávala o udělení pokuty, Komise uplatňuje, že společnost Corus přijala zásadu, že v tomto ohledu musí být zohledněno celé SV. Sdělení výhrad obsahuje přitom podrobný popis porušení, ze kterého vyplývá, že jej Komise považuje za významné (viz především bod 147 SV). Pokud se týká otázky, zda-li bylo porušení úmyslné, Komise připomíná, že podle judikatury nemusí prokazovat subjektivní úmysl, ale jen to, že strany musely vědět, že jejich jednání porušuje čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1978, *United Brands v. Komise*, 27/76, Recueil, s. 207, bod 299). Za těchto okolností bylo pro Komisi dostačující poukázat ve SV na to, že jednání stran může být objektivně posuzováno jako úmyslné nebo nedbalostní.

143 V každém případě uplatnila společnost Corus výslovně v bodu 1.6, 3.14 a 3.15 své odpovědi na SV argumenty, které měly oslabit závažnost porušení a v bodech 6.3, 6.4, a 6.7 na tento faktor výslovně odkazuje. V bodech 3.12, 3.15 a 4.5 až 4.9 téže odpovědi na SV uvádí společnost Corus ospravedlňující důvody pro své jednání, před tím, než v bodech 6.1 a 6.2 své odpovědi, nazvaných „Otázky týkající se pokut“ dochází k závěru, že neporušila čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES, takže popírá jakékoli porušení, a tím spíše jakékoli úmyslné porušení. Komise z těchto okolností vyvozuje, že společnost Corus měla příležitost vyjádřit své stanovisko ke všem významným otázkám týkajícím se pokut a tuto také využila, takže její práva obhajoby nebyla porušena. Protože společností Corus uplatněné porušení jejich práv obhajoby nemělo ve skutečnosti žádný negativní dopad na její možnosti se bránit, není v žádném případě namístě napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit (viz v tomto smyslu rozsudek PVC II, uvedený výše v bodu 71, bod 1020).

Závěry Soudu

¹⁴⁴ Nejdříve je třeba konstatovat, že ve SV musí být jasně uvedeny všechny podstatné skutečnosti, o které se Komise opírá, tak, aby adresáti SV obdrželi údaje nezbytné k tomu, aby se mohli bránit nejen proti zjištění porušení, ale také případně proti udělení pokut. Komise je proto z důvodu zachování práv obhajoby adresátů SV povinna v tomto stádiu na základě jí dostupných informací uvést dostatečné údaje o délce trvání tvrzeného porušení, jeho závažnosti a otázce, zda-li bylo toto porušení úmyslné nebo k němu došlo z nedbalosti (rozsudek *Musique diffusion française* a další v. Komise, uvedený výše v bodu 135, bod 14, 15 a 21, *Michelin* v. Komise, uvedený výše v bodu 135, bod 20, a *Compagnie Maritime Belge Transports* a další v. Komise, uvedený výše v bodu 135, bod 142).

¹⁴⁵ V této souvislosti by byla povinnost uvést údaje o závažnosti a úmyslu či nedbalostní povaze porušení zbavena své podstaty, kdyby byla splněna jen prostým přepsáním čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 (viz výše v bodu 76 uvedený rozsudek *Cement*, bod 483 a 484). Pouhá povinnost, aby Komise informovala adresáty sdělení výhrad o ustanoveních nařízení č. 17, které jsou v každém případě povinni znát, by pod sankcí zrušení přijatého rozhodnutí o porušení neměla smysl.

¹⁴⁶ Ve světle výše uvedeného je třeba konstatovat, že v rozporu s tím, co tvrdí Komise, je posledně uvedená povinna uvést ve SV krátké předběžné posouzení délky trvání údajného porušení, jeho závažnosti a otázky, zda se v tomto případě jedná o porušení úmyslné nebo nedbalostní. Přiměřenost tohoto předběžného posouzení, které má za cíl dát adresátovi SV možnost se proti němu bránit, je třeba posuzovat nejen s ohledem na znění dotyčného ustanovení, ale i s ohledem na kontext tohoto ustanovení a všechny příslušné právní předpisy upravující dotčenou oblast (viz

obdobně rozsudek Soudu ze dne 25. června 1998, *British Airways a další v. Komise*, T-371/94 a T-394/94, Recueil, s. II-2405, body 89 a následující).

147 K otázce úmyslu nebo nedbalosti porušení je třeba v projednávaném případě konstatovat, že informace uvedené ve SV jsou dostatečné pro to, aby splňovaly požadavky judikatury.

148 Komise ve SV (především v bodech 129 a 137) několikrát upřesnila, že dohoda v rámci Evropsko-japonského klubu měla za cíl rozdělení trhů se závitovými trubkami, a tím omezení hospodářské soutěže. Pro to, aby bylo přípustné uložit pokutu na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, je dostačující, když Komise prokáže v rozhodnutí konstatujícím porušení pravidel hospodářské soutěže, že došlo k úmyslnému nebo nedbalostnímu objektivně protiprávnímu jednání. Je zjevné, že uzavření dohody o rozdělení trhů takové, jako je dohoda zjištěná v článku 1 napadeného rozhodnutí, nutně ukazuje úmysl, neboť podnik nemůže uzavřít takovouto dohodu nechtěně.

149 Za těchto okolností je namístě dojít k závěru, že SV v projednávaném případě nedalo prostor k žádným pochybnostem, pokud jde o skutečnost, že se Komise v tomto stádiu řízení domnívala, že porušení zjištěné později v článku 1 napadeného rozhodnutí bylo spácháno úmyslně.

150 Naproti tomu argumenty uvedené Komisí, pokud jde o její předběžné posouzení závažnosti porušení, nejsou moc přesvědčivé.

- 151 Komise se v bodech 153 a 154 SV omezila na tvrzení, že hodlá uložit pokutu, přičemž odkázala na ustanovení čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17. V bodu 147 SV sice uvedla, že se jedná o dohodu o rozdělení trhů, která znamená značné omezení hospodářské soutěže. Nicméně je třeba konstatovat, že toto tvrzení neumožňuje zjistit, zda se z pohledu Komise jednalo o „závažné“ nebo „velmi závažné“ porušení ve smyslu jejích pokynů o metodě stanovování pokut.
- 152 Podobně málo přesvědčivý je argument Komise týkající se zveřejnění těchto pokynů. I v tomto ohledu, zastával-li by Soud názor, že toto zveřejnění postačuje samo o sobě k tomu, aby adresáti SV na základě popisu druhu porušení mohli sami určit, do které kategorie Komise toto zařazuje, neměla by z judikatury plynoucí povinnost uvést údaje o závažnosti porušení žádný praktický význam (viz výše bod 145).
- 153 Je tak namístě dojít k závěru, že SV je v projednávaném případě zasaženo vadou, neboť Komise ve SV neuvedla svou předběžnou kvalifikaci závažnosti spáchaného porušení.
- 154 Nicméně samotné toto zjištění nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Povinnost pojmout do SV krátké předběžné posouzení délky trvání a závažnosti údajného porušení, jakož i otázky, zda bylo porušení spácháno úmyslně nebo z nedbalosti, není sama účelem, nýbrž je určena tomu, aby se adresát SV mohl užitečně bránit (viz výše bod 146 a obdobně rozsudek Cement, uvedený výše v bodu 76, bod 156).

- 155 Tato povinnost je proto neododdělitelně spojena a podmíněna zásadou ochrany práv obhajoby (obdobně rozsudek *Cement*, uvedený výše v bodu 76, bod 156, a judikatura tam uvedená). Pro soud Společenství není namístě zrušit opatření Společenství z důvodu opomenutí v přípravném dokumentu, jako je SV, které nemělo žádný dopad na obranu dotčeného podniku. Proto je nutné zkoumat, zdali byla obrana společnosti Corus zasažena vadou uvedenou výše v bodu 153.
- 156 V projednávaném případě předložila společnost Corus ve své odpovědi na SV, především na jeho oddíl 6, výslovně argumenty směřující ke snížení závažnosti spáchaného porušení. Společnost Corus konkrétně uplatnila, že z kontextu dotčené dohody o rozdělení trhů vyplývá, že jí případně spáchané porušení nebylo dostatečně závažné, aby ospravedlňovalo uložení pokuty (část 6.3 odpovědi na sdělení výhrad), že byla v procesu stahování se z trhů s bezešvými trubkami OCTG a bezešvými naftovodnými trubkami a její význam na těchto trzích v okamžiku údajného porušení tímto klesl (viz bod 6.4 odst. 3 odpovědi na SV) a konečně, že územní rozsah její účasti a kategorie výrobků dotčených tímto porušením byly omezené (viz bod 6.4 odst. 2 a bod 6.5 odpovědi na SV). Je třeba konstatovat, že společnost Corus uvedla podrobné argumenty faktického rázu týkající se těchto skutečností v oddílu 3 své odpovědi na SV.
- 157 Společnost Corus tedy neprokázala, jak jinak by dopadl průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí, co se závažnosti porušení, a tím částky pokuty týče, kdyby Komise ve SV uvedla, do které kategorie podle stupně závažnosti zařazuje porušení vyplývající z dohody o rozdělení trhů v rámci Evropsko-japonského klubu (viz v tomto smyslu rozsudek *PVC II*, uvedený výše v bodu 71, bod 1021, a judikatura zde uvedená). Pouhé tvrzení společnosti Corus v bodu 6.7 této odpovědi, že předpokládá, že bude mít ještě jednou možnost se vyjádřit ke kritériím uvedeným v pokynech o metodě stanovování pokut, nemůže v tomto ohledu na jejím právním postavení nic změnit.

- 158 Konečně je třeba si z důvodu úplnosti povšimnout, že tento závěr je potvrzen tím, že společnost Corus uvedla před Soudem v podstatě stejné argumenty jako ty, které se objevují v oddílu 6 její odpovědi na SV (viz níže body 161 a následující), aby zpochybnila zvláště posouzení závažnosti porušení konstatovaného v článku 1 napadeného rozhodnutí obsažené v bodech odůvodnění 159 až 165 tohoto rozhodnutí. Soud Společenství provádí soudní přezkum v plné jurisdikci, aby znovu posoudil částku pokut uložených podle článku 17 nařízení č. 17. Z toho plyne, že jestliže se jeden z účastníků řízení domnívá, že jeden z faktorů vztahujících se k této otázce byl Komisí nesprávně posouzen, může přednést Soudu všechny argumenty, které mohou podpořit toto tvrzení.
- 159 Za těchto okolností, i kdyby Komise ve SV uvedla své předběžné posouzení závažnosti porušení, není žádný důvod se domnívat, že by společnost Corus uplatnila ve své odpovědi na SV argumenty, které by se značně lišily od těch argumentů skutečně uvedených v oddílu 6 této odpovědi.
- 160 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod, jakož i návrh na zrušení pokuty musí být zamítnuty.

K návrhu na snížení částky pokuty

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení, pokud jde o závažnost porušení

Argumenty účastníků řízení

- 161 Společnost Corus uplatňuje, že i kdyby se účastnila porušení uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, okolnost, že se nacházela v procesu stahování se z trhu

s bezešvými trubkami, znamená, že její obchodní postavení bylo velmi odlišné od postavení ostatních výrobců sankcionovaných tímto rozhodnutím. Komise proto měla považovat její účast na porušení jako méně závažnou, a proto stanovit nižší základní částku pokuty než v případech ostatních účastníků porušení.

- 162 Společnost Corus dále zdůrazňuje, že její činnost byla tradičně zaměřena na trh Spojeného království, který byl dle názoru Komise (bod odůvodnění 62 napadeného rozhodnutí) jen „částečně chráněn“ a na kterém byli japonští výrobci hlavními konkurenty. Nadto byly její prodeje bezešvých trubek OCTG na tomto trhu tvořeny hlavně prodejem závitových trubek OCTG prémium namísto standardních závitových trubek OCTG, které uvádí článek 1 napadeného rozhodnutí. Podle společnosti Corus měla tedy Komise při posuzování závažnosti jí spáchaného porušení zohlednit i tyto faktory.
- 163 Společnost Corus mimoto připomíná, že porušení stanovené v článku 2 napadeného rozhodnutí je Komisí považováno jako akcesorické k porušení stanovenému v článku 1. Proto by zrušení článku 2 mělo nutně dopad na závažnost údajné účasti společnosti Corus na hlavním porušení uvedeném v článku 1.
- 164 Komise uvádí, že výslovně zohlednila v bodech odůvodnění 106 a 162 napadeného rozhodnutí skutečnost, že porušení stanovené v jeho článku 1 mělo jen omezený dopad a úměrně tomu snížila i částku pokuty. Argumentace společnosti Corus, že její účast na porušení měla jen omezený dopad, je proto v rámci probíhajícího řízení irelevantní.
- 165 Mimoto případné zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí by nemělo žádný dopad na částku pokuty, neboť, jak společnost Corus sama uvádí, na základě tohoto článku nebyla uložena žádná zvláštní pokuta.

Závěry Soudu

- ¹⁶⁶ Úvodem je nutné podotknout, že přestože se Komise v napadeném rozhodnutí výslovně nedovolává pokynů o metodě stanovování pokut, přesto při stanovení částky pokut použila metodu výpočtu, kterou si sama v tomto dokumentu stanovila (viz rozsudek *Hercules Chemicals v. Komise*, uvedený výše v bodu 116, bod 53, potvrzený rozsudkem Soudního dvora opravným prostředkem ze dne 8. července 1999, *Hercules Chemicals v. Komise*, C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, a zde uváděná judikatura).
- ¹⁶⁷ Podle bodu 1 A pokynů o metodě stanovování pokut „při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost dotyčného zeměpisného trhu“. V bodu odůvodnění 159 napadeného rozhodnutí Komise podotýká, že za účelem stanovení závažnosti porušení vzala právě tato tři kritéria v úvahu.
- ¹⁶⁸ Nicméně v bodu odůvodnění 161 napadeného rozhodnutí se Komise opírá zvláště o povahu protiprávního jednání všech podniků jako základ pro její závěr, že porušení stanovené v článku 1 napadeného rozhodnutí je „velmi závažné“. V této souvislosti se Komise odvolávala na velmi závažnou protisoutěžní povahu sankcionované dohody o rozdělení trhů poškozující řádné fungování trhu, úmyslný charakter spáchaného porušení a na tajnou a organizovanou povahu systému zavedeného za účelem omezení hospodářské soutěže. V témže bodu odůvodnění 161 vzala Komise rovněž v úvahu skutečnost, že „čtyři dotčené členské státy představují většinu spotřeby bezešvých trubek OCTG a naftovodných trubek ve Společenství a tvoří tak rozsáhlý zeměpisný trh“.

- 169 Naproti tomu v bodu odůvodnění 160 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že „konkrétní dopad porušení na trh byl omezený“, neboť dva zvláštní výrobky dotčené tímto porušením, a sice standardní trubky OCTG a naftovodné trubky zvláštního provedení a využití představovaly pouze 19 % spotřeby bezešvých trubek OCTG a naftovodných trubek ve Společenství, a že svařované trubky mohly z důvodu technologického pokroku pokrýt část poptávky po bezešvých trubkách.
- 170 Poté, co Komise zařadila toto porušení na základě faktorů uvedených v bodě odůvodnění 161 do kategorie „zvlášť závažných“ porušení, vzala v bodě odůvodnění 162 napadeného rozhodnutí v úvahu relativně omezené množství prodeje dotčených výrobků adresáty napadeného rozhodnutí ve čtyřech dotyčných členských státech (73 milionů eur ročně). Tento odkaz na velikost dotčeného trhu odpovídá v podstatě výše uvedenému posouzení omezeného dopadu porušení na trh, které je uvedené v bodu odůvodnění 160 napadeného rozhodnutí. Komise se tedy rozhodla stanovit částku pokuty v závislosti na závažnosti pouze na 10 milionů eur. Pokyny o metodě stanovování pokut přitom v zásadě za porušení spadající do této kategorie stanoví pokuty ve výši „nad 20 milionů [eur]“. Je třeba se domnívat, že toto na základě závažnosti výslovně provedené snížení stanovené částky o 50 % oproti minimální částce jinak ukládané v případě „velmi závažného“ porušení zohledňuje vhodným způsobem omezený dopad porušení na trh v projednávaném případě.
- 171 Konečně v bodu odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že všechny podniky, které jsou adresáty napadeného rozhodnutí, jsou velkými podniky, takže není třeba rozlišovat mezi částkami pokut udělenými jednotlivým účastníkům porušení z důvodu jejich velikosti.
- 172 V této souvislosti je třeba podotknout, že Komise se z velké části opírala při tomto posouzení o povahu porušení, aby tak došla k závěru, že se jednalo o velmi závažné porušení. Ze záznamů společnosti Vallourec, na které odkazují především body odůvodnění 62, 67, 78 a 80 napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že spolupráce mezi společnostmi Corus a společností Vallourec byla zvlášť úzká.

- 173 Co se týče argumentu společnosti Corus vycházejícího ze skutečnosti, že se nacházela v procesu stahování se z trhů s trubkami OCTG a naftovodnými trubkami, a že se tedy na rozdíl od ostatních adresátů napadeného rozhodnutí nacházela v odlišné obchodní situaci, je třeba nejdříve konstatovat, že subjektivní důvody, pro které podnik spáchá porušení, nejsou relevantní v rámci posouzení objektivní závažnosti posledně uvedeného. Do té doby, dokud se společnost Corus nestáhla z dotčeného trhu a aktivně pokračovala v účasti na jím vytýkaném porušení, je dočasná povaha její účasti na těchto trzích nepodstatná.
- 174 Naproti tomu je namístě uvést, že v bodu odůvodnění 92 napadeného rozhodnutí konstatovala Komise, že společnost Corus prodala své obchodní činnosti v oblasti závitových trubek dne 22. února 1994 společnosti Vallourec a že porušení podle čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí trvalo v jejím případě jen od roku 1990 do února 1994. Z bodu odůvodnění 166 napadeného rozhodnutí vyplývá, že porušení vytýkané společnosti Corus bylo zohledněno jen za dobu čtyř let, od roku 1990 do roku 1994, jak potvrzuje skutečnost, že základní částka pokuty byla pro společnost Corus v bodu odůvodnění 167 stanovena na 14 milionů eur. Z celkové četby napadeného rozhodnutí je namístě učinit závěr, že pro účely tohoto výpočtu byl rok 1990 zahrnut a rok 1994 vyloučen.
- 175 Není tak důvod se v projednávaném případě domnívat s ohledem zvláště na úzkou spolupráci mezi společnostmi Corus a Vallourec, že protiprávní jednání společnosti Corus bylo svou povahou méně závažné než jednání ostatních podniků podléhajících se na porušení. V předchozím bodě popsané zohlednění kratší délky trvání porušení stanoveného v článku 1 napadeného rozhodnutí v případě společnosti Corus dostatečně reflektuje okolnost, že se tato společnost v únoru roku 1994 stáhla z trhů se závitovými trubkami.
- 176 Dále je třeba připomenout, že podnik může být činěn zodpovědným za celkovou dohodu narušující hospodářskou soutěž, i když je prokázáno, že se přímo účastnil jen jednoho nebo některých ji zakládajících znaků, že věděl nebo nutně musel vědět, že dohoda, které se skrze účast na pravidelných, několik let organizovaných

schůzkách účastnil, je součástí celkového plánu hodlajícího narušit hospodářskou soutěž a že tento celkový plán obsahuje všechny znaky zakládající dohodu narušující hospodářskou soutěž (rozsudek PVC II, uvedený výše v bodu 71, bod 773). Ve světle výše zaznamenané obzvláště úzké spolupráce mezi společnostmi Corus a Vallourec (viz také body odůvodnění 62, 67, 78 a 80 napadeného rozhodnutí), je zjevné, že se společnost Corus přímo podílela na vypracování společné strategie přijaté v rámci Evropsko-japonského klubu a znala všechny podrobnosti dohody o rozdělení trhů, jež zakládá sankcionované porušení. Proto není v projednávaném případě žádný důvod považovat společnost Corus za neodpovědnou z dohody narušující hospodářskou soutěž v jejím celku.

- 177 Co se týče okolnosti, že offshore trh Spojeného království, důležitá část domácího trhu společnosti Corus, byl pouze částečně chráněn, ze záznamů společnosti Vallourec (viz body odůvodnění 62, 67, 78 a 80 napadeného rozhodnutí) a z dokumentů „studie pro předsedy představenstev“ („Paper for Presidents“) a „(g) Japonci“ („[g] Japanese“ document), (druhý z uvedených dokumentů je uveden na straně 4909 spisu Komise) (viz bod odůvodnění 84), které byly sepsány zaměstnanci společnosti Corus, vyplývá, že společnost Corus se snažila v co největším rozsahu omezit japonské prodeje na tomto trhu. Za těchto okolností se nemůže společnost Corus dovolávat omezené ochrany za účelem tvrzení, že jí spáchané porušení nebylo „velmi závažné“. Krom toho omezená povaha ochrany offshore trhu Spojeného království nevyvrací v žádném případě zjištění Komise obsažené v bodu odůvodnění 161 napadeného rozhodnutí, že dotčený zeměpisný trh byl rozsáhlým trhem.

- 178 Co se týká argumentů společnosti Corus, že její účast na porušení měla jen omezený dopad na zmíněné trhy, neboť na jejím domácím trhu byla přítomna především japonská konkurence a ta sama prodávala z velké části trubky OCTG v provedení prémiovém namísto ve standardním provedení, je namíste opětovně připomenout v tomto kontextu, že Komise zohlednila omezený dopad porušení na trhy, když stanovila částku pokuty s ohledem na závažnost ve výši 50 % minimální částky obvykle ukládané v případě „velmi závažného“ porušení (viz výše bod 170).

179 Je sice pravdou, že bod 1A šestý pododstavec pokynů o metodě stanovování pokut stanoví možnost „v některých případech zvážit částky určené uvnitř každé ze tří uvedených kategorií, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž“. Podle tohoto pododstavce je tento postup vhodný, „zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu“.

180 Nicméně z použití výrazů „v některých případech“ a výrazu „zejména“ v pokynech o metodě stanovování pokut vyplývá, že zvážení podle individuální velikosti podniku není systémovou součástí výpočtu, který si Komise sama stanovila, nýbrž tento jí vyhrazuje možnost být flexibilní v případech, které si to vyžadují. V této souvislosti je třeba odkázat na judikaturu, podle které Komise disponuje posuzovací pravomocí, která jí především s ohledem na okolnosti konkrétního případu umožňuje zohlednit nebo nezohlednit určité faktory při stanovení částky pokuty, kterou hodlá uložit (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 25. března 1996, SPO a další v. Komise, C-137/95 P, Recueil, s. I-1611, bod 54, a rozsudky Soudního dvora ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, C-219/95 P, Recueil, s. I-4411, body 32 a 33, a Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, uvedený výše v bodu 131, bod 465; viz. v tomto smyslu i rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, KNP BT v. Komise, T-309/94, Recueil, s. II-1007, bod 68). S ohledem na znění bodu 1 A šestého pododstavce pokynů o metodě stanovování pokut, je namísto se domnívat, že si Komise ponechala určitý prostor pro volné uvážení ohledně vhodnosti zvážení pokut v závislosti na velikosti každého podniku.

181 V této souvislosti je také třeba připomenout, že účelem pokut je v oblasti hospodářské soutěže mít odstrašující účinek (viz v tomto ohledu bod 1 A čtvrtý pododstavec pokynů o metodě stanovování pokut). Proto by s ohledem na to, že adresáti napadeného rozhodnutí jsou, jak uvedeno v bodu odůvodnění 165 napadeného rozhodnutí, velkými podniky, mohlo podstatně větší snížení částky pokuty stanovené podle závažnosti porušení zbavovat pokuty jejich odstrašujícího účinku.

182 Je tak namístě konstatovat, že Komise nepoužitím bodu 1A šestého pododstavce pokynů o metodě stanovení pokut v projednávaném případě nepřekročila meze své posuzovací pravomoci konstatované v bodu 180 výše.

183 Co se týče argumentace společnosti Corus, že případné zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí by mělo mít dopad na částku pokuty uložené k potrestání porušení stanoveného v článku 1, stačí uvést, že za porušení uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí nebyla uložena žádná pokuta a že Komise toto porušení nezohlednila při stanovení částky pokuty společnosti Corus skutečně uložené (bod odůvodnění 164 napadeného rozhodnutí).

184 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání

Argumenty účastníků řízení

185 Společnost Corus uplatňuje, že Komise tím, že odmítla jakékoli snížení částky pokuty, porušila očekávání, které u ní mohlo oprávněně vzniknout na základě bodu D 2 sdělení o spolupráci. Podle tohoto ustanovení podnik, který v zásadě nepopírá skutkové poznatky uvedené ve SV, má být zvýhodněn 10 % až 50 % snížením částky pokuty, která by mu byla jinak uložena v případě, že by nespolupracoval. Komise ve sdělení o spolupráci výslovně uznala, že toto může u podniku zakládat legitimní očekávání. Konečně obdobně se společnost Corus dovolává rozsudku ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals, bod 116 výše.

- 186 Pokud jde o argument Komise, že sdělení o spolupráci nezaložilo jakékoli legitimní očekávání společnosti Corus, protože bylo zveřejněno až v roce 1996, postačuje uvést, že SV bylo zasláno společnosti Corus až v roce 1999. Krom toho Komise se v napadeném rozhodnutí při snižování částky pokut uložených společností Vallourec a Dalmine výslovně opřela o sdělení o spolupráci.
- 187 Společnost Corus mimoto uvádí, že z judikatury vyplývá, že důvodem vedoucím ke snížení částky pokut uložených podnikům, které prohlásily, že nezpochybňují věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise zakládá svá obvinění, je, že tohoto uznání tvrzených skutečností se lze dovolávat jako důkazního materiálu o opodstatněnosti těchto tvrzení, což tak přispívá k ulehčení úlohy Komise, pokud posledně uvedená zjistí a stíhá porušení pravidel hospodářské soutěže (rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, *Cascades v. Komise*, T-308/94, Recueil, s. II-925, bod 256).
- 188 V projednávaném případě Corus v bodu 1.5 své odpovědi na SV tvrdila, že v podstatě nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění týkajících se porušení stanoveného v článku 1 napadeného rozhodnutí a zároveň zpochybňuje existenci tohoto porušení. Společnost Corus uvádí, že je třeba rozlišovat mezi uváděnými skutečnostmi a právní kvalifikací těchto skutečností. Dochází tak na základě toho k závěru, že okolnost, že podnik zpochybňuje uvedenou právní kvalifikaci, nesnižuje rozsah a užitečnost spolupráce, kterou prokázal, když uznal skutková zjištění jako taková. Uplatňuje, že v jiných rozhodnutích týkajících se protiprávních dohod narušujících hospodářskou soutěž snížila Komise částky pokut udělených podnikům, i když popíraly existenci jednání ve vzájemné shodě zakládajícího porušení, nebo tvrdily, že se tohoto jednání neúčastnily (viz rozhodnutí Komise 98/247/ESUO ze dne 21. ledna 1998 o řízení k uplatnění článku 65 Smlouvy o ESUO [věc IV/35.814 – příplatek za legování („Alloy surcharge“)] [Úř. věst. L 100, s. 55], body odůvodnění 98 až 100, a rozhodnutí Komise 1999/60/ES ze dne 21. října 1998 o řízení k uplatnění článku [81] ES [věc IV/35.691/E-4 – Předizolované trubky] [Úř. věst. L 24, s. 1], bod odůvodnění 180). Společnost Corus má za to, že jí uložená pokuta měla být snížena stejným způsobem.

- 189 Pokud jde o argumenty společnosti Corus založené na její údajné spolupráci, tvrdí Komise nejdříve, že její sdělení o spolupráci bylo zveřejněno až v roce 1996. Vzhledem k tomu, že společnost Corus ukončila porušení stanovená napadeným rozhodnutím v únoru 1994, nehrálo toto sdělení v tomto rámci žádnou úlohu.
- 190 Mimoto Corus ve své odpovědi na SV, zejména v bodě 3.15 této odpovědi ohledně porušení stanoveného v článku 1 napadeného rozhodnutí, zpochybnila nejen posouzení skutkových zjištění, ale také samotnou existenci protiprávní dohody. Tímto jednáním byla Komise nucena prokázat dotčená skutková zjištění ve SV. Postoj společnosti Corus tímto neulehčil úlohu Komise. Nemůže být tedy považován za spolupráci, která by odůvodňovala snížení jí uložené pokuty (rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, *Mayr-Melnhof v. Komise*, T-347/94, Recueil, s. II-1751, bod 309 a zde uvedená judikatura a bod 332). V této souvislosti Soud výslovně rozhodl, že podnik, který zpochybňuje svou účast na jakémkoli porušení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES, není oprávněn, aby mu byla snížena pokuta z důvodu spolupráce (rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, *BPB de Eendracht v. Komise*, T-311/94, Recueil, s. II-1129, bod 59, a *Finnboard v. Komise*, T-338/94, Recueil, s. II-1617, body 262 a 363).
- 191 Na základě výše uvedeného dospívá Komise k závěru, že společnost Corus nadále před Soudem zpochybňuje skutková zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí. Proto i kdyby byla společnost Corus oprávněna vyžadovat snížení pokuty z důvodu spolupráce, Komise má za to, že by bylo třeba požádat Soud, aby společností Corus odebral toto zvýhodnění spočívající ve snížení částky pokuty a na základě toho uložnou pokutu zvýšil. V tomto případě by se totiž jednalo o podnik, který poté, co dosáhl díky spolupráci snížení pokuty, ve své žalobě následně zpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění, což je situace, ve které by byl takový návrh odůvodněný v souladu s poslední větou sdělení o spolupráci. Společnost Corus si tedy v rámci probíhajícího řízení musí vybrat mezi žalobními důvody a argumenty, kterými zpochybňuje existenci porušení, a argumentem, který zakládá na sdělení o spolupráci, neboť tyto dvě části její žaloby jsou neslučitelné.

Závěry Soudu

- ¹⁹² Nejprve je nutné podotknout, že sdělení o spolupráci, zveřejněné v roce 1996, mohlo přimět společnost Corus k tvrzení uvedenému v její odpovědi na SV ze dne 20. dubna 1999, že v „zásadě“ („substantially“) nezpochybňuje skutková zjištění týkající se Evropsko-japonského klubu. Žádné úvahy časového charakteru nebrání tomu, aby sdělení o spolupráci vedlo u této společnosti k založení legitimních očekávání.
- ¹⁹³ Co se týče otázky, zda bylo snížení pokuty uložené společnosti Corus na základě sdělení o spolupráci v projednávaném případě odůvodněné tak, že byla porušena zásada ochrany legitimního očekávání, je třeba nejprve uvést, že jednání dotčeného podniku musí ulehčit Komisi její úlohu spočívající ve zjišťování a stíhání porušení pravidel hospodářské soutěže Společenství (rozsudek *Mayr-Melnhof v. Komise*, uvedený výše v bodu 190, bod 309 a zde uvedená judikatura a bod 332). Pro podnik tak nestačí obecně tvrdit, že v souladu s tímto sdělením nezpochybňuje tvrzená skutková zjištění, pokud za okolností daného případu není toto tvrzení žádným způsobem pro Komisi užitečné.
- ¹⁹⁴ V projednávaném případě uvedla Komise především ve SV, že členové Evropsko-japonského klubu uzavřeli protisoutěžní dohodu, jejímž předmětem a účelem bylo rozdělení trhů. Přestože společnost Corus vyjádřila, že nezpochybňuje uvedená skutková zjištění, tvrdila v bodu 1.7 a znovu v bodu 3.15 odst. 2 své odpovědi na SV, že protisoutěžní vliv této dohody, za předpokladu, že vůbec existoval, byl zanedbatelný, což vyvolává otázku zpochybňující obchodní smysl dohody, a tím i její existenci. Před Soudem uvedla, že je třeba rozlišovat mezi skutkovými zjištěními jako takovými, které nezpochybnila, a jejich právní kvalifikací, kterou zpochybňuje.

- 195 Nicméně je třeba uvést, že ve zvláštním případě dohody, která bez ohledu na její případné účinky, měla za cíl rozdělení trhů, je pro prokázání dvou podstatných znaků porušení čl. 81 odst. 1 ES, jmenovitě existence dohody a jejího protisoutěžního cíle, v zásadě dostačující uznání pravdivosti skutkových zjištění.
- 196 Navíc je třeba uvést, že v projednávaném případě se Komise opírala z velké části o stejné důkazní materiály jak ve SV, tak i v napadeném rozhodnutí a že značná část těchto důkazních materiálů, především prohlášení p. Verlucy a různé záznamy společnosti Vallourec, se týkají protiprávního obsahu strategických jednání mezi členy Evropsko-japonského klubu, zabývajících se především trhy ve Společenství (viz především body 56, 60, 63 a 65 SV a body odůvodnění 62, 67, 73 a 78 napadeného rozhodnutí).
- 197 Je tudíž třeba konstatovat, že společnost Corus ve své odpovědi na SV nemohla zpochybnit její účast na dohodě a protisoutěžní účel zakládající porušení později stanovené v článku 1 napadeného rozhodnutí bez toho, aniž by současně zpochybnila skutková zjištění týkající se jednání a jejich obsahu.
- 198 Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že společnost Corus ve své odpovědi na SV zpochybnila existenci dohody, vyvolala s přihlédnutím k okolnostem případu pochybnosti o hodnotě jejího tvrzení v téže odpovědi o tom, že nezpochybňuje věcnou správnost skutkových zjištění, takže dosah tohoto tvrzení není jednoznačný. Tato dvojznačnost je zesílena okolností, že společnost Corus zmírnila své prohlášení, že nezpochybňuje skutková zjištění, když použila výraz „substantially“ („v podstatě“), bez toho, aniž by vysvětlila, na která konkrétní skutková zjištění se tato výhrada vztahuje.

199 Za těchto okolností nebylo pro Komisi ve stádiu správního řízení, stejně jako pro Soud v probíhajícím řízení, možné určit skutková zjištění, které společnost Corus uznala a na základě kterých její spolupráce mohla ulehčit úkol Komise. Z toho vyplývá, že v projednávaném případě uznání skutkových zjištění tvrzených ve SV společností Corus nemůže odůvodňovat snížení jí uložené pokuty s ohledem na sdělení o spolupráci tak, jak je vykládáno judikaturou.

200 Vzhledem k výše uvedenému musí být projednávaný žalobní důvod zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

Argumenty účastníků řízení

201 Společnost Corus nejprve uvádí, že podle ustálené judikatury je zásada rovného zacházení porušena tehdy, když je se srovnatelnými situacemi nakládáno rozdílně nebo když je s rozdílnými situacemi nakládáno stejně, není-li takové nakládání objektivně odůvodněné (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 1984, Sermide, 106/83, Recueil, s. 4209, bod 28, a ze dne 28. června 1990, Hoche, C-174/89, Recueil, s. I-2681, bod 25; rozsudek Soudu ze dne 15. března 1994, La Pietra v. Komise, T-100/92, RecueilFP, s. I-A-83 a II-275, bod 50). Dodává, že této zásady je často užíváno při ukládání pokut (rozsudky Soudu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, uvedený výše v bodu 116, bod 295; ze dne 6. dubna 1995, Trefileurope v. Komise, T-141/89, Recueil, s. II-791, bod 185; Boël v. Komise, T-142/89, Recueil, s. II-867, body 128 až 135; Ferriere Nord v. Komise, T-143/89, Recueil, s. II-917, body 54 až 56; Martinelli v. Komise, T-150/89, Recueil, s. II-1165, body 57 až 61; ze dne 11. prosince 1996, Van Megen Sports v. Komise,

T-49/95, Recueil, s. II-1799, bod 56; Finnboard v. Komise, uvedený výše v bodu 190, a Mayr-Melnhof v. Komise, uvedený výše v bodu 190, body 334 až 336 a 352 až 354).

- 202 Společnost Corus se domnívá, že společnost Vallourec, jejíž pokuta byla snížena o 40 %, se omezila v souladu se svými legálními povinnostmi na zodpovězení otázek, které jí byly položeny při šetření na místě provedeném úředníky Komise, což společnost Corus rovněž učinila. V této souvislosti uvádí, že prohlášení p. Verlucy byla učiněna v odpovědi na otázky, které Komise položila pouze společnosti Vallourec.
- 203 Navíc společnost Dalmine, jejíž pokuta byla snížena o 20 %, Komisi sdělila jen to, že nepochybně věcnou správnost skutkových zjištění, aniž by však uznala, že se porušení účastnila. Nespolupracovala tedy o nic více než společnost Corus. Nerovné zacházení se společností Corus, jež Komise ve své žalobní odpovědi nijak nezduvodňuje, je tedy zjevné. Společnost Dalmine byla ochotna spolupracovat ještě méně než společnost Corus, především proto, že původně odmítla sdělit Komisi některé informace vyžadované posledně uvedenou a následně se dovolávala práva nesvědčit proti sobě samé, aby tak odůvodnila své odmítnutí odpovědět na některé otázky, a to jak ve své odpovědi na SV, tak i v žalobě, která byla odmítnuta jako zjevně nepřípustná, kterou podala proti rozhodnutí přijatému Komisí vůči ní podle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17. Společnost Dalmine mimoto zpochybnila legalitu rozhodnutí, na základě kterých Komise provedla šetření v prosinci 1994, a na základě toho možnost Komise použít dokumenty získané během těchto šetření (bod odůvodnění 118 napadeného rozhodnutí).
- 204 Společnost Corus dále zastává názor, že z napadeného rozhodnutí (bod odůvodnění 174) vyplývá, že japonské žalobkyně neposkytly Komisi žádnou efektivní spolupráci a během správního řízení zpochybnily existenci dohody, což činí jejich situaci odlišnou od situace společnosti Corus. Stejně jako společnost Dalmine zpochybnila

japonští výrobci jak legalitu rozhodnutí, na základě kterých Komise provedla šetření v prosinci 1994, tak i použití dokumentů získaných Komisí během těchto šetření. Co se týče společnosti Mannesmann, z napadeného rozhodnutí (bod odůvodnění 174) vyplývá, že nikdy jasně nedala najevo, zda-li zpochybňuje skutková zjištění a že odmítla poskytnout některé informace, které po ní Komise na základě rozhodnutí podle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17 požadovala. Komise tedy porušila zásadu rovného zacházení tím, že odmítla snížit pokutu uloženou společnosti Corus a zacházela s ní stejným způsobem jako se společností Mannesmann a čtyřmi japonskými výrobci.

205 Komise k tomuto bodu uvádí, že při stanovování výše pokut disponuje posuzovací pravomocí, takže pojem rovného zacházení je třeba v oblasti ukládání pokut vykládat ve smyslu tohoto pravidla (rozsudek Martinelli v. Komise, uvedený výše v bodu 201, bod 59). V každém případě se užije tato zásada jen tehdy, kdy je se srovnatelnými situacemi zacházeno různě (rozsudek Soudu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, uvedený výše v bodu 116, bod 295).

206 V projednávaném případě jsou nicméně objektivní rozdíly mezi situací společnosti Corus a situací ostatních adresátů napadeného rozhodnutí. Zaprvé společnost Vallourec poskytla Komisi písemné prohlášení, které bylo velmi užitečné (prohlášení p. Verlucy ze dne 17. září 1996; viz především body odůvodnění 53 a 170 napadeného rozhodnutí) a také v zásadě nezpochybnila věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila SV. Zadruhé společnost Dalmine nezpochybnila skutková zjištění, na kterých Komise založila své rozhodnutí (bod odůvodnění 172 napadeného rozhodnutí), a v této souvislosti se jasně vyjádřila, zatímco společnost Corus zpochybnila samotnou existenci dohody. V každém případě i kdyby se Komise při snížení pokuty uložené společností Vallourec a Dalmine dopustila chyby, tento argument by byl v rámci návrhu na snížení částky pokuty podaného společností Corus neúčinný. Konečně je nepodstatné, že důvody, které zabránily společnosti Corus dosáhnout snížení jí uložené pokuty, byly odlišné

od důvodů, které zabránily společnosti Mannesmann a japonským výrobcům dosáhnout snížení pokuty, jelikož společnost Corus nesplňuje podmínky stanovené v tomto ohledu ve sdělení o spolupráci, a to bez ohledu na situaci těchto ostatních podniků.

Závěry Soudu

- ²⁰⁷ Podle ustálené judikatury nesmí Komise v rámci posuzování spolupráce poskytnuté podniky přehlédnout zásadu rovného zacházení, obecnou zásadu práva Společenství, jež je podle ustálené judikatury porušena tehdy, když je se srovnatelnými situacemi nakládáno rozdílně nebo když je s rozdílnými situacemi nakládáno stejně, není-li takové nakládání objektivně odůvodněné (rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, *Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise* T-45/98 a T-47/98, *Recueil*, s. II-3757, bod 237, a zde uvedená judikatura).
- ²⁰⁸ Je namístě rovněž připomenout, že pro to, aby snížení výše pokuty bylo odůvodněné, musí jednání podniku usnadnit Komisi plnění její úlohy, spočívající ve zjištění a stíhání porušování pravidel hospodářské soutěže Společenství (rozsudek *Mayr-Melnhof v. Komise*, uvedený výše v bodu 190, bod 309 a zde uvedená judikatura a bod 332 a výše uvedený bod 193).
- ²⁰⁹ Je třeba uvést, že v projednávaném případě jsou s ohledem na posledně jmenované kritérium objektivní a významné rozdíly mezi situací společnosti Corus a situací společností Vallourec a Dalmine.

- 210 Zaprvé společnost Vallourec nejen, že nezpochybnila věcnou správnost skutkových zjištění, na kterých Komise založila SV, ale na rozdíl od společnosti Corus poskytla písemná prohlášení, která byla Komisi velmi užitečná, především se jednalo o prohlášení, která byla učiněna p. Verlucou dne 17. září a 14. října 1996 (viz především body odůvodnění 60, 62, 72 a 108 napadeného rozhodnutí).
- 211 Žádný ze zástupců společnosti Corus nikdy neposkytl prohlášení srovnatelné důkazní hodnoty nebo srovnatelného významu jako to, které učinil p. Verluca. Odpověď společnosti Corus ze dne 31. října 1997, uvedená v bodu odůvodnění 66 napadeného rozhodnutí, má jen omezený význam a omezenou důkazní hodnotu především proto, že není jasné, zda ji společnost Corus zamýšlela, nebo nezamýšlela s ohledem na řízení týkající se bezešvých trubek svým dopisem ze dne 30. března 1999 adresovaným Komisi vzít zpět (viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, uvedený výše v bodu 129, body 305 až 308).
- 212 Co se týče okolnosti uvedené společnostmi Corus, že prohlášení p. Verlucy byla učiněna jako odpověď na otázky, které Komise položila jen společnosti Vallourec, stačí konstatovat, že Komise nemá žádnou povinnost klást stejné otázky během svého šetření všem podnikům, u kterých má podezření z účasti na porušení. Je totiž nutno konstatovat, že taková povinnost by omezovala svobodu jednání Komise při provádění šetření ve věcech hospodářské soutěže a na základě toho i jejich účinnost.
- 213 Ovšemže pokud podniky poskytnou Komisi ve stejném stadiu správního řízení a za obdobných okolností podobné informace, které se týkají skutečností, které jsou jim vytýkány, musí být stupeň poskytnuté spolupráce považován za srovnatelný (rozsudek Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, uvedený výše v bodu 207, body 243 až 246).

- 214 Nicméně je zjevné, že v projednávaném případě tomu tak nebylo (viz výše bod 211). Proto není tato judikatura použitelná.
- 215 Co se týče společnosti Dalmine, je jak v projednávaném případě, tak i ve věci Dalmine v. Komise, T-50/00, která byla pro účely jednání spojena s projednávaným případem, nesporné, že tato společnost nezpochybnila skutková zjištění, na kterých Komise založila napadené rozhodnutí, jak je uvedeno v jeho bodu odůvodnění 172. Jestliže společnost Corus ve své odpovědi na SV prohlásila, že nezpochybňuje Komisi tvrzená skutková zjištění týkající se porušení později stanoveného v článku 1 napadeného rozhodnutí, bylo v bodech 192 až 199 výše uvedeno, že toto tvrzení z důvodu své dvojznačnosti a vágnosti nestačí k odůvodnění snížení pokuty uložené společnosti Corus.
- 216 Stačí konstatovat, že žádná podobná nejasnost nemůže být v souvislosti s uznáním skutkových zjištění vytýkána společnosti Dalmine, a proto je třeba učinit závěr, že se Komise v tomto ohledu nedopustila žádného nerovného zacházení. Pokud jde o další okolnosti dovolávané společností Corus k doložení toho, že společnost Dalmine spolupracovala méně než společnost Corus, je namíste uvést, že tyto okolnosti se vztahují k odmítnutí společnosti Dalmine odpovědět na žádost o poskytnutí informací, které bylo učiněno před tím, než jí bylo zasláno SV. Komise se ale nikdy nezmiňovala o jakékoli spolupráci společnosti Dalmine v této fázi šetření.
- 217 Z toho vyplývá, že Komise se právem mohla domnívat, že tyto okolnosti nemají žádný dopad na uznání skutkových zjištění společností Dalmine v její odpovědi na SV, a tím ani na snížení částky pokuty o 20 %, které z tohoto důvodu Komise tomuto podniku na základě sdělení o spolupráci poskytla.

- 218 Konečně, jak Komise poukazuje, je bezvýznamné, že důvody, pro které nebylo možno snížit pokutu společnosti Corus, se liší od důvodů, které bránily ve snížení pokut společnosti Mannesmann a japonským výrobcům, jelikož bylo výše rozhodnuto, že žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené v tomto ohledu ve sdělení o spolupráci, a to bez ohledu na situaci těchto ostatních podniků.

K výpočtu částky pokuty

- 219 Z výše uvedeného vyplývá, že částka pokuty uložené společnosti Corus musí být snížena tak, aby byla zohledněna délka trvání porušení stanovená v článku 1 napadeného rozhodnutí v projednávaném případě na tři roky namísto čtyř let.
- 220 Vzhledem k tomu, že metoda výpočtu částky pokut stanovená v pokynech o metodě stanovování pokut, použitá Komisí v projednávaném případě nebyla sama o sobě kritizována, Soud se v rámci výkonu svého přezkumu v plné jurisdikci domnívá, že je namístež použít tuto metodu i s ohledem na závěr učiněný v předcházejícím bodě.
- 221 Základní částka pokuty je tak stanovena na 10 milionů eur, zvýšená o 10 % za každý rok trvání porušení, celkem tedy o 30 %, což vede k částce 13 milionů eur. Tato částka musí být dále z důvodu polehčujících okolností, v souladu s body odůvodnění

168 a 169 napadeného rozhodnutí, snížena o 10 %, takže konečná částka pokuty činí pro společnost Corus 11,7 milionů eur namísto 12,6 milionů eur.

K návrhu uložit Komisi vrátit částku pokuty, nebo podpůrně vrátit částku, o kterou byla pokuta snížena, zvýšenou o úroky

- 222 V celé řadě případů bylo rozhodnuto, že důsledkem zrušujícího rozsudku, který nabývá účinnosti *ex tunc*, a tím se zpětnou účinností odejímá zrušovanému právnímu aktu právní účinky (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. dubna 1988, *Asteris a další v. Komise*, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Recueil, s. 2181, bod 30; stanovisko generálního advokáta k rozsudku Soudního dvora ze dne 6. června 1996, *Ecroyd, C-127/94*, Recueil, s. I-2731, s. I-2735, bod 74; rozsudek Soudu ze dne 10. října 2001, *Corus UK v. Komise*, T-171/99, Recueil, s. II-2967, bod 50), je dle článku 233 ES povinností žalovaného orgánu přijmout opatření nezbytná k odstranění zjištěných protiprávních účinků, což může v případě aktu, který již byl proveden, zahrnovat uvedení žalobce do situace, ve které se nacházel před přijetím tohoto aktu (rozsudky Soudního dvora ze dne 31. března 1971, *Komise v. Rada*, 22/70, Recueil, s. 263, bod 60; ze dne 6. března 1979, *Simmenthal v. Komise*, 92/78, Recueil, s. 777, bod 32, a ze dne 17. února 1987, *Samara v. Komise*, 21/86, Recueil, s. 795, bod 7; rozsudky Soudu ze dne 14. října 1995, *Antillean Rice Mills a další v. Komise*, T-480/93 a T-483/93, Recueil, s. II-2305, body 59 a 60, a *Corus UK v. Komise*, výše uvedený, bod 50).

- 223 Mezi opatření podle článku 233 ES patří v případě rozsudku, kterým byla zrušena nebo snížena pokuta uložená podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže uvedených ve Smlouvě, povinnost Komise vrátit dotýcnému podniku buďto celou jím zaplacenou pokutu nebo její část, jelikož tato platba musí být kvalifikována

v důsledku zrušujícího rozhodnutí jako bezdůvodné obohacení. Tato povinnost se vztahuje nejen na hlavní částku pokuty, která byla protiprávně zaplacená, nýbrž i na úroky z prodlení z této částky (rozsudek Corus UK v. Komise, bod 222 výše, body 52 a 53).

224 V projednávaném případě není možné se domnívat, že Komise nesplní povinnosti, které pro ni vyplývají z tohoto rozsudku a z článku 233 ES.

225 Proto není namístě rozhodnout v rámci probíhajícího řízení o tomto návrhu.

226 Rovněž je nutné konstatovat, že ze stejného důvodu není namístě rozhodnout o návrhu společnosti Corus, kterým se domáhá, aby Soud nařídil jakákoli jiná opatření nezbytná k tomu, aby rozsudek Soudu plnil své účinky.

K nákladům řízení

227 Podle článku 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud, pokud jsou účastníci řízení současně neúspěšní v jednom nebo více bodech svých návrhů nebo ve výjimečných případech, rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byl každý z účastníků řízení současně neúspěšný v jednom nebo více bodech svých návrhů, je namístě rozhodnout, že žalobkyně a Komise ponesou každá vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 2 rozhodnutí Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 o řízení k uplatnění článku 81 ES (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) se zrušuje v rozsahu, v němž stanoví existenci porušení vytýkaného tímto ustanovením žalobkyni před 1. lednem 1991.**
- 2) Výše pokuty uložené žalobkyni v článku 4 rozhodnutí 2003/382 se stanoví na 11 700 000 eur.**
- 3) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 4) Žalobkyně a Komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Forwood

Pirrung

Meij

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

J. Pirrung

Obsah

Skutkový stav a řízení	II - 2332
Řízení před Soudem	II - 2333
Návrhy účastníků řízení	II - 2333
K návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí	II - 2335
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z neexistence porušení uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí	II - 2335
Argumenty účastníků řízení	II - 2335
Závěry Soudu	II - 2344
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práv obhajoby vyplývajícího z rozdílů mezi SV a napadeným rozhodnutím, pokud jde o analýzu důkazů dovolávaných za účelem prokázání existence porušení zjištěného v článku 2 napadeného rozhodnutí .	II - 2352
Argumenty účastníků řízení	II - 2352
Závěry Soudu	II - 2353
K návrhu na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí	II - 2355
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z důsledků neexistence porušení stanoveného v článku 2 napadeného rozhodnutí na zjištění existence porušení uvedeného v článku 1 tohoto rozhodnutí	II - 2355
Argumenty účastníků řízení	II - 2355
Závěry Soudu	II - 2356
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení, pokud jde o délku trvání porušení zjištěného v článku 1 napadeného rozhodnutí	II - 2358
Argumenty účastníků řízení	II - 2358
Závěry Soudu	II - 2359
K návrhu na zrušení pokuty	II - 2363
Argumenty účastníků řízení	II - 2363
Závěry Soudu	II - 2367
	II - 2393

K návrhu na snížení částky pokuty	II - 2371
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení, pokud jde o závažnost porušení	II - 2371
Argumenty účastníků řízení	II - 2371
Závěry Soudu	II - 2373
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady ochrany legitimního očekávání	II - 2378
Argumenty účastníků řízení	II - 2378
Závěry Soudu	II - 2381
K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení	II - 2383
Argumenty účastníků řízení	II - 2383
Závěry Soudu	II - 2386
K výpočtu částky pokuty	II - 2389
K návrhu uložit Komisi vrátit částku pokuty, nebo podpůrně vrátit částku, o kterou byla pokuta snížena, zvýšenou o úroky	II - 2390
K nákladům řízení	II - 2391